

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer,
Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman,
Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to subscription should be addressed to

MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 8.

JANUARY 15, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

The Contradicted Sign

Behold, this child is set for the fall and rising again of many in Israel; and for a sign which shall be spoken against. . . . that the thoughts of many hearts may be revealed.

Lu. 2:34, 35.

A sign which shall be spoken against!

Such is the Christ in this world; in fact He is *the* Sign *par excellence*, and of all signs this central Wonder is most contradicted.

Signs are always contradicted in this world. Just because they are signs, they cause the "multitude" to be divided: some will declare themselves to be in favor, others will most sharply voice their opposition against them.

For signs are of God; they are of the God of salvation; and therefore, they are also wonders. They are indications of the marvellous power of the grace of God breaking through the hopeless appearance of our sin-cursed world, of that amazing power that raises the world, God's world, out of its accursed state into the blessedness of heavenly glory; manifestations of the power of God's righteousness breaking through unrighteousness, of God's light piercing the darkness, of God's grace penetrating dark clouds of wrath, of God's life dispelling the gloom of death forever. Wherever or whenever you see or hear of this wondrous power of victorious, redeeming, regenerating, resurrecting, glorifying grace, you perceive a sign.

Hence, signs are always spoken against.

They are, indeed, also accepted, received with the joy of the faith that is an evidence of things unseen, by all those that wait for the consolation of Israel,

whose eyes long to see the salvation of the Lord. For, to them a sign is the Word of God, a token that salvation draweth nigh, that the Kingdom of heaven is come near unto them, an answer to their earnest prayer for salvation. They believe the sign. They rejoice in the sign. The sign fills their hearts with a steadfast hope for the full realization of the thing signified. And they bear witness of the sign, confessing that it is the truth, and calling all men to the sight of it!

But mere men always contradict it.

The natural man is carnal, the sign is spiritual. The natural man is of the earth, the sign is from heaven. The natural man is filled with a wisdom which is of this world. He seeks the things that are below, earthly things with which he can satisfy the lust of the flesh. He also seeks a sign; in fact, he demands one. He will not believe you unless you show him a sign. But it is not God's sign, it is man's sign he seeks. He seeks a sign that confirms his own philosophy, that flatters his pride that declares his righteousness that establishes his world, that reveals his power, that promises him the ultimate victory. But God's sign is not of this world and does not speak the things of this world: it declares things which eye hath not seen and ear hath not heard and which have never arisen in the heart of man. And that sign is foolishness to the natural man, because he has no spiritual discernment. He hates it. He tries to silence its testimony. He contradicts it. . . .

Always the sign is spoken against!

This child is set. . . . for a sign which shall be spoken against!

Yes, indeed!

The Sign of signs is this Child! The Wonder of wonders is He! Never could there have been signs before Him, had He not cast His shadow over the ages that went before His advent; never could there be signs again, had He not come into the world. From Him all signs radiate as beams from the sun. In Him they all concentrate and have their reason. He *is* the

central Wonder of God's grace: God in the flesh, God and man united in one Person, God with us Immanuel. His name is Wonderful. And all He is and does is full of the marvellous. Wonderful is His birth from a virgin; astounding are His mighty works; amazing is His wisdom; marvellous are the words of eternal life He speaks. And as He proceeds on His life's journey the element of wonder in His appearance increases. All the universe testifies to the amazing wonder of His death: the darkness, the earthquake, the veil of the temple, the splitting of the rocks, the opening of Hades. He breaks through death into the glory of the resurrection and appears as "the sign of Jonah". He ascends into the glory of His position at the right hand of God and comes again in the Spirit, accompanied by the signs of a mightily rushing wind, flaming tongues. . . .

The Sign of all signs!

And as such He is *set*, established in the center of the world, of all history, of all nations, that all may see Him!

Born He is, indeed, in lowly and forgotten Bethlehem; but the heavens break and a heavenly messenger descends to announce His advent, that the shepherds may go and see the "Word that is come to pass". The "sign" begins with a stable and a manger and swaddling clothes, but a wonder-star invites the representatives of the nations from afar to come and worship Him. The theologians of the time, though without personal interest in this child, must open the Scriptures and tell Herod about His birth. And soon He becomes so famous that "all the world" goes after Him. Pharisees and Sadducees, the wise and the prudent, but also multitudes of "babes"; Pilate and Herod Antipas, the daughters of Jerusalem and the soldiers,—all see this Sign; and the superscription above His cross must needs be written in Hebrew and in Greek and in Latin, that all may read!

Set for a sign!

And the sign speaks!

He speaks in word and work, in life and death and resurrection: I am He that should come into the world, the revelation of the God of salvation, the Christ of the Most High, that will break down the works of darkness and overcome the world, that is anointed to be Lord of all, the Servant of Jehovah, the Light, the Truth, the Way, the Life, the Resurrection, the Goël of the world, your Righteousness forever: "Come unto Me and I will give you rest!"

And men also speak!

They bear Him testimony! They respond to the Sign! They cannot help themselves. In the presence of this Sign no one can keep silent. All the world speaks! They believe, and they reject. They worship and bring their gifts, and they attempt to choke out His life in infancy. They praise and they curse. They say: "He is good"; and they say: "He deceives the

people". They rejoice because they hear His words of eternal life, and they declare that He hath a devil. They shout: "Hosanna, blessed is He that cometh in the name of the Lord", and they crucify Him!

Small and great, rich and poor, Jews and Greeks and Romans, Pharisees and Sadducees, scribes and lawyers, wise men and babes, Pilate and Herod,—all must speak concerning this sign!

He is set for this purpose!

The contradicted Sign!

God's Sign in the world!

Set up by Him, for His own purpose!

In order that the thoughts of many hearts may be revealed!

Thus it was during His sojourn on earth, when He tabernacled among us, spoke and worked wonders, died and rose again.

And thus it is still. For still the Sign is established in the midst of all the nations of the world. He went into heaven but returned again in the Spirit. And still He speaks, through the apostles and prophets, by the preaching of the gospel. And, indeed, that gospel concerning the sign must be preached, not only to the good but also to the evil, not only to the elect, but also to the reprobate, to all nations and to all men without distinction. For, the sign must be set up, and the thoughts of many hearts must be revealed. . . .

The thoughts of the heart!

No, not merely the thoughts of the head. This Sign does not present itself to men as a mere intellectual problem. It is not an object of philosophical contemplation. O, indeed, you may discuss Him and speculate about Him. You may write treatises about Him, and speculate about His virgin birth, His real manhood and true deity, His atoning death and the reality of His resurrection. And so men have done and still do. Volumes have been written about this sign both by friend and foe, so that the world today is full of literature concerning Him. Thoughts of the head they are.

But with these He is not satisfied.

He presses you and me and all men until they have revealed the thoughts of their heart!

When He confronts men with the question: what think ye of the Christ? He does not offer a prize for the best theological essay men may be able to write about Him; nor does He offer Himself as an object of intellectual speculation.

It is the thoughts of the heart He wants to bring to the surface!

The heart is deep. It is the ethical center of a man's life. From the heart are the issues of life, the thoughts, the contemplations, the desires, the aspirations, the strivings, the yearnings and longings,—all from a spiritual ethical aspect. The heart gives direction to

all these issues, direction in relation to God: for or against. The condition of the heart determines whether its issues are good or evil, according to the truth or to the lie, in harmony with the law of God or contrary to it, righteous or unrighteous, holy or corrupt, after God or after the devil. And as a man's heart is, so is he!

The thoughts of the heart reveal the condition of that heart, bring to light the ethical worth of man!

And the heart of the carnal man is evil!

And he knows that it is evil. And knowing that it is evil, he attempts to hide the thoughts of his heart, for himself, for others, for the whole world. He puts on a mask of righteousness, of piety, of religiousness, of goodness, of love of God and men, of the light, of "common grace". He whitewashes the sepulchre that contains stinking bones of dead men. He cleanses the outside of the cup that is filthy within. He gives alms to the poor in public whom he oppresses in secret. He brings sacrifices to God Whom he hates. An appearance of righteousness he assumes who loves iniquity. And all the world calls the oppressor merciful and proclaims the child of hell worthy of eternal glory! . . .

And this may not be!

For, these same men that love iniquity and don the mask of righteousness, present the righteous as evil-doers and persecute the good, so that they are condemned and hated by all. The children of the devil they justify, the children of God they condemn. . . .

And this cannot be final!

For God purposes to cast these wise and prudent, these great and noble, these righteous in themselves, these whitewashed graves, into eternal hell and desolation; and to take the "babes", that are here condemned by all, but in whose hearts He has instilled the righteousness of grace, into eternal glory, into His covenant home forever!

And He must be justified when He judges!

The thoughts of the heart must be revealed. The whitewashed sepulchres must be opened, that all may see the stinking bones. The beauty of His grace must become manifest, so that all may behold the righteousness of His own, redeemed by the blood of the Lamb.

And, therefore, He sets up the Sign!

And the Sign represents Him in the world. He represents Him in His righteousness and truth, His holiness and goodness, His grace and mercy; He represents Him by word and work, by life and death and resurrection.

And the Sign confronts the hearts of men with the question: what think ye of the Christ?

What think ye of righteousness and truth? What are the thoughts of your heart concerning the living God? Repent!

And men are turned inside out!

Here they prostrate themselves in dust and ashes and reveal the thoughts of their hearts in the prayer

of the publican: "God, be merciful to me, a sinner". There they raise their rebellious fist in the face of the Sign of God and cry out: "Away with this man, crucify Him!"

And always the Sign serves its purpose, the divine purpose for the which it is set.

It reveals the thoughts of the hearts.

God is justified!

Set as a sign!

Established by the living God in the midst of the world.

To reach His eternal purpose: the fall and rising again of many in Israel, in the Church, in all the world!

No, indeed, not the same persons are meant here, that first fall and then rise again. This would be quite impossible. One who through this Sign rises again, that is, is raised from the dead, does not first fall because of the same Sign; and he that falls because he comes into contact with this Sign, never rises again: he falls irrevocably!

Set for a fall of many in Israel!

Not the fall into sin is meant. Those that fall by this Sign are fallen into sin first, and receive no grace. And when they confront the Sign of the Christ of God, they stumble over Him and fall into eternal condemnation. Thus it would be with many in Israel. They had a place among the people of God. They belonged to the nation whose were the covenant and the promises and to whom the oracles of God were entrusted: scribes and Pharisees and Sadducees, and carnal children of Abraham. And they would be offended in the Christ. They would stumble over the Stone. They would contradict the Sign of God, reveal the thoughts of their hearts, and become exposed as enemies of God. The Kingdom of God would be taken away from them, and they would fall into eternal condemnation and the desolation of everlasting wrath. . . .

Set for that very purpose!

For, it belongs to the purpose of God that through this Sign the sin of the reprobate, among Israel, in all the world, may become exceeding sinful, and their iniquity may be exposed, that God may be justified when He judges them worthy of hell.

Set also for a rising again: the resurrection!

For this Sign is the power of God unto salvation. And through its power many rise again. They are dead, but they are raised. They are quickened by the mighty voice of this Sign unto a new life, called out of darkness into the marvellous light of God. They, too, reveal the thoughts of their heart. They repent and receive forgiveness and everlasting righteousness. . . .

And they are raised with Him into glory!

In the last day!

Marvellous Sign!

H. H.

Editorials

Our Present Position Toward The European Conflict

At nine-thirty P.M., Sunday, Dec. 29 last our President broadcasted his views on the European conflict, the interests of our own country in that conflict, and the proper course for our government to pursue with relation to that conflict. The speech had been anxiously expected by millions in our own country and abroad, especially because it was expected that President Roosevelt would issue a frank statement as to his own intentions with respect to the limit of our aid to Great Britain. And in this respect no one could possibly complain of being disappointed.

Clearly the chief executive outlined what he conceived to be the issues at stake in the present war. It is a conflict between two worlds: the world of the almighty State without freedom on the one hand, and the world of freedom and democracy on the other. The Axis powers aim at nothing short of world-dominion. And: "Never before, since Jamestown and Plymouth Rock, has our American civilization been in such danger as now. For on Sept. 27, 1940, this year by an agreement signed in Berlin three powerful nations joined themselves together in the threat that if the United States of America interfered with or blocked . . . a program at world control, they would unite in ultimate action against the United States". And again, referring to a recent speech by Adolph Hitler, the President stated: "It was only three weeks ago that their leader stated this: 'There are two worlds that stand opposed to each other. . . with this world (the democratic world) we cannot ever reconcile ourselves. I can beat any other power in the world'".

Mr. Roosevelt reiterated his views, outlined in a former speech which we, no doubt, all recall, as to the possibility of a direct attack upon our land by the Axis powers. He reminded us that the world today is very small, and that the Atlantic is no longer a safeguard against attack from the air. There are bombing planes today, he stated, that could hop off from the other side of the Atlantic, unload their destructive cargo on our shores, and return to their base without refueling. And: "Germany has said that she was occupying Belgium to save the Belgians from the British. Would she then hesitate to say to any South American country: 'We are occupying you to protect you from aggression by the United States'? And any South American country, in Nazi hands, would always constitute a jumping-off place for the German attack on

any one of the other of the republics of this hemisphere. . . . The last resources of this American hemisphere constitute the most tempting loot in all the world".

And although the president did not outline any detailed plan of the way in which our government was to aid Great Britain, he made it very clear that, if his plans are adopted and carried out, there will be no limit to that aid except our own capacity to produce war material and to get it across the Atlantic. To accomplish this with all possible speed he expressed to be his firm determination. And: "No dictator, no combination of dictators, will weaken that determination by threats of how they will construe that determination". Besides, the President reminded us: "It is no more unneutral for us to send weapons to Britain than it is for Sweden, Russia and other nations near Germany to send steel and coal and oil and other war materials into Germany every day in the week".

Mr. Roosevelt did not repeat his promise to keep our country out of war, although he did state that there is no demand for sending another expeditionary force to Europe, and "there is no intention by any member of your government to send such a force".

There is much in the speech of President Roosevelt with which all must agree.

There can be no doubt about the fact that Nazism with its ideal of the almighty State means the end of all liberty. Under Nazi rule there is no room for "sovereignty in one's own domain". Personal liberty, liberty in the family, the school, society, and even the Church are certainly doomed wherever Nazism rules supreme. The State is the sole power, and force is the only way to gain its end. Anyone who made any study of the Nazi philosophy will have to admit this. Nor can there be any doubt concerning the truth of the President's statement that the Axis powers aim at world control.

And as far as the danger of our being accused of an act of unneutrality is concerned, it might be stated that there is hardly a party in the world today that could claim the moral right to act as our accuser. Surely, after the Nazi invasion of Norway, Denmark, Holland and Belgium and the ruthless destruction of Rotterdam, the Axis powers are hardly in a position to read the Ten Commandments to us.

However, there are some points on which we beg to differ with the President.

First of all, the presentation by Mr. Roosevelt as if there were imminent danger of an attack by the Axis powers is not convincing. Even apart from the question whether it would be practicable for the Nazis to attack our shores at all, which seems rather a remote possibility in view of the difficulty they seem to

have to invade Great Britain,—the President forgets the rather important fact, that the present war is a heavy drain on the Axis powers as well as on Great Britain. Even in case the Nazis should be able to gain a decisive victory, which even Mr. Roosevelt, according to his own statement, does not believe to be possible, they certainly would not be in a condition to make such a successful attack upon the United States, nor would they dream of such a thing for some time to come. And in the light of this fact it is difficult to believe that our present hurry to prepare ourselves and become a strong military power is solely for the purpose of self-defense.

In the second place, I think it were better to inform the American nation frankly that the intention to aid Great Britain to the limit is the intention to take the road that must lead us inevitably into war. We are told that the great majority of the American people are in favor of giving as much aid as possible to Great Britain. This is probably true. But that this is the present sentiment of our nation is itself the result of a good deal of propaganda. However, the American people, we are told, are almost unanimously in favor of staying out of war. Aid to Great Britain *short of war*, is the slogan at present. Now, let us understand that the sending of an expeditionary force to Europe is at present out of the question, because it is impossible. It is very easy to promise the American nation that this shall not be done, but this promise means nothing. And it is not the only way to involve our nation in the European conflict. The question is: what does it imply to send aid to Great Britain to the limit? Does it mean that, if England should not be in a position to fetch the supplies of war material we offer her, we will send it in our own ships, with our own convoys, in our own planes and piloted by our own men? It appears to me that this will be the next step to take. And that will be the final step to involve us once more in the European war. For, in that case the Nazis will have the perfect right to attack our convoys and torpedo our ships. I think it is but fair to give the American nation clearly to understand that we are heading for war. It is not a pleasant sensation to be fooled all the time.

In the third place, if we must become involved in the war, we should consider not only the question of expediency, but also the question of justice. We are told that this war is once more a war to save democracy. Those of us who are old enough to recall the days just before the world-war will remember that it was under the same pretext that we sent our American boys to a cruel death in the last world-war. Did we make the world safe for democracy then? How we all were disillusioned! We merely fought a European battle and left a greater chaos than ever. We then said: never again! And, behold, today we are on the very

same road, under the very same slogan. Will we never learn? But even apart from this question, which is one of expediency, there is still the question, the more important question, whether in the sight of God we are justified to involve ourselves in this conflict. And I desire to be clearly understood on this point. As an American citizen of Holland descent my blood boils when I think of what the Nazis did in the Netherlands. And as a Christian and a minister of the Word of God I hate and fight Nazism as an Antichristian force. But that does not alter the fact, that the question whether or not our government should involve our nation in the present conflict is more than one of mere expediency, it is also one of justice. And one cannot consider the question from this aspect without going back to the Treaty of Versailles.

If our President in his speech of Dec. 29 had offered the American nation an objective view of the present conflict, he could not have avoided mention of that treaty. Historically it is the beginning of the present war. Had the allies in 1918 not treated Germany as if it were the only guilty party, that bore the sole responsibility for the world-war (which today is still a matter of dispute, to put it mildly), had not a treaty been imposed upon the central powers, the terms of which were aimed at Germany's utter destruction, I am confident that the present conflict could not have been started.

I believe that this question of justice should be taken into consideration by the American government, before we plunge into war, and are able to plunge into war with a free conscience before God.

What, then, should be done?

Senator Burton K. Wheeler of Montana replied to the President's speech in a nationwide broadcast on Monday, Dec. 30. He suggested that the United States submit to the warring nations a peace program. As a tentative basis for a just peace he suggested eight points, practically implying the destruction of the Versailles Treaty. Most of the German boundaries of 1914 should be restored. The colonies are to be returned to Germany. The countries now under German dominion or "protectorate", Norway, Denmark, Holland, Belgium and France are to be given their independence again, while Poland and Czecho-Slovakia would be granted autonomy. Racial and religious minorities should be protected, and no reparations for the present war should be demanded. And the Suez Canal is to become international.

As far as the contents of Senator Wheeler's program is concerned it certainly is worthy of consideration.

Another question is whether it is practicable and whether the warring nations would at present welcome American arbitration.

However, it seems to us that our government:

1. Should consider the question of justice and the Treaty of Versailles.

2. If our government should agree that this Treaty was characterized by gross injustice, it should suggest to Great Britain that it submit to Germany a basis for peace that eliminates the unjust provisions of the Versailles Treaty.

3. Our giving aid to Britain to the limit should be made contingent on Great Britain's willingness to follow up this suggestion.

5. If the Axis powers accept such a peace proposal the war may be brought to a close. If they refuse, we can at least give aid to England with a clear conscience.

Personally I am of the opinion that the present war also involves the question of the survival of the Capitalistic system of society.

And many things seem to indicate, that whoever wins this war, or whatever may be the outcome of it, that system in its present form is doomed.

After this war we are apt to see a different world.

H. H.

Dr. Schilder Nog In Arnhem

Op grond van een bericht, dat in "De Wachter" verscheen, dat vriend "Verver" naar Duitschland was vervoerd en in een klein huisje woonde, deed het gerucht ook in onze kringen de rondte, dat Dr. Schilder niet meer in Arnhem, maar in Duitschland gevangen zat.

Ik trok de waarheid van dat bericht aanstonds in twijfel.

Het bericht in "De Wachter" was naar aanleiding van een brief uit Nederland gedateerd den 31sten October. Intusschen had ik een brief ontvangen van een predikant uit Nederland, gedateerd 24 October, waarin ook over Dr. Schilder werd geschreven, en waaruit met zekerheid viel af te leiden, dat hij nog in Arnhem was.

Nu bestond de mogelijkheid natuurlijk, dat hij spoedig daarop naar Duitschland was vervoerd, maar waarschijnlijk achtte ik dit, ook om andere redenen niet.

Thans kan ik echter met zekerheid mededeelen, dat het Wachter-bericht niet juist was, en dat onze geachte broeder nog steeds in Arnhem is.

Ik heb namelijk zoo direkt mogelijk bewijs voor deze bewering ontvangen. Deze week ontving ik een brief van den oudsten zoon van Dr. Schilder, gedateerd 3 Dec. De brief werd op verzoek van Dr. Schilder zelf aan mij geschreven en werd zelfs gedeeltelijk door den doctor aan zijn zoon in de gevangenis te Arnhem gedictieerd. Er bestaat dus geen twijfel aan, dat althans op 3 Dec. Dr. Schilder nog in Arnhem in het "Huis

van Bewaring" vertoefde. En ik ben blij, dit te kunnen mededeelen.

En, eer ik het vergeet, voeg ik hier aanstonds aan toe, dat de gevangen broeder mij verzocht aan al zijne vrienden in onze kring zijne hartelijke groeten te willen overbrengen. Ik doe dit maar door het beste middel, dat mij hiertoe ten dienste staat, onze *Standard Bearer*, want ik ben verzekerd, dat "zijne vrienden in onzen kring" door heel ons land verspreid zijn. De groete dus van onzen gevangen vriend uit Arnhem. Bidt veel voor hem.

Volgens den brief maakt hij het anders best, naar lichaam en geest. Hij is nog goed gezond, en is vol geloofskracht, volkomen eenswillend met hetgeen zijn hemelschen Vader over hem beschikt. Het verblijdde mij dit te lezen. De Heere verhoort daarin ons dagelijksch gebed voor hem.

Overigens verlangt hij naar de vrijheid, zooals te begrijpen valt.

Op 22 Augustus werd hij per auto opgehaald van zijn woning, en naar Arnhem vervoerd. Het doel was: "voor een onderzoek". Den dag na zijn aankomst werd hem een verhoor afgenomen over de slotpassage van een artikel in het laatste nummer van "De Reformatie", dat verscheen. Sedert dien echter is er niets meer gebeurd, en van het resultaat van dat verhoor heeft hij niets vernomen.

Hij mag elke week eens naar huis schrijven, en zijne familie mag hem ook eenmaal in de week een brief schrijven. Eerst mocht hij ook post van andere vrienden ontvangen, maar thans is dat gestopt. Zoo af en toe mag zijne familie hem ook bezoeken. Dit kan alleen op aanvraag en speciale vergunning.

De geachte broeder zit in de gevangenis ook nog over de "Drie Punten" te denken. Hij schrijft mij, dat hij voor het uitbreken van den oorlog en het stopzetten der "Reformatie" begonnen was met de bespreking van het tweede punt, maar dat dit onderbroken was. Hij hoopt echter de bespreking voort te zetten, zoodra hij weer in vrijheid is. De Synode in Nederland denkt er niet aan die punten voor hare rekening te nemen.

Na het nummer van 1 Sept. werd ons blad door de familie Schilder niet meer ontvangen.

Geve de Heere hem genade om lijdzaam te zijn en getrouw ten einde toe!

En moge hij eerlang in vrijheid worden gesteld!

H. H.

P. S. Mr. Van Genderen van Passaic, N. J. was zoo vriendelijk mij te schrijven, dat hij een brief ontvangen had uit Nederland, gedateerd 8 Dec., waarin het volgende werd vermeld:

"Dr. Schilder is vrij. Dr. Greydanus heeft alles weer aan Dr. Schilder overgedaan en nu is Dr. S. weer President van Kamper Theol. School".

H. H.

Aangaande Ons Blad

In dit nummer van ons blad kan de lezer weer een paar ingezonden stukken vinden over de vraag of we ons blad zullen afschaffen en dan aan de kerken voorstellen, om een kerkelijk blad uit te geven.

Beide stukken verklaren zich tegen zulk eene verandering.

Gaarne hoor ik van vele andere lezers, want het wil mij voorkomen, dat het hoofdzakelijk een zaak voor hen is, of we de *Standard Bearer* zullen behouden of niet.

Persoonlijk belang heb ik bij de kwestie niet, behalve dat het afschaffen van ons blad mij gelegenheid zou geven, om in meer permanenten vorm verschillende stukken te schrijven en te publiceeren. Het verzorgen van en schrijven voor ons blad eischt zeer veel van mijn tijd. En waar het blad nog altijd in twee talen verschijnt, ben ik gedwongen om het meest van mijn stof in de Hollandsche taal te leveren. En nu heb ik op het Hollandsch niets tegen. Maar feit is niettemin, dat, indien ik b.v. mijn dogmatische stukken in het Engelsch zou kunnen schrijven, deze later in boekvorm zouden kunnen worden uitgegeven. Nu is het alles dubbel werk. Daarom is het mede in mijn persoonlijk belang, dat we de S. B. verwisselen met een kerkelijk blad, waaraan ik dan, zooals ge weet, beslist niet zou willen medewerken.

Maar wil men ons blad behouden, ik ben gewillig om te blijven doorwerken.

Intusschen is er ook gewaagd van mogelijke verbetering van ons blad.

Een der broederen schreef mij b.v. over een mogelijke indeeling van ons blad in vaste rubrieken, waarvoor dan onderscheidene van onze redakteurs en medewerkers verantwoordelijk zouden gehouden worden.

Die gedachte lacht mij wel toe.

We zouden b.v. de volgende rubrieken kunnen vaststellen:

Meditatie. (Meditation).

Hoofdartikelen. (Editorials).

Dogmatische Stukken. (Doctrine).

Kerkelijke Leven. (In the Churches).

Bijbelsche Geschiedenis. (Biblical History).

Geschiedenis van het Dogma. (History of Dogma).

Maatschappelijke Onderwerpen. (Social Topics).

Politieke Toestanden. (Political Conditions).

Zending. (Mission).

Onderwijs. (Education).

Uit de Pers. (Press- Reviews).

Vragenbus. (Question Box).

Van Boeken. (Book Review).

Natuurlijk zou er voor al deze rubrieken geen ruimte zijn in elk nummer van ons blad, maar hiervoor zou vaste regeling kunnen worden gemaakt, zoodat de ver-

schillende rubrieken bij afwisseling werden verzorgd.

Elke rubriek zou moeten worden opgedragen aan één of meer der redakteurs of medewerkers, en voor elke rubriek zou tevens een zekere plaatsruimte beschikbaar moeten worden gesteld.

Ik zeg: dit lacht mij wel toe.

Maar ik voeg hieraan toe, dat ik slechts op één voorwaarde aan zulk een plan zou willen medewerken: *dat ieder redakteur of medewerker absoluut verantwoordelijk zal worden gehouden, gedurende den tijd, dat hij voor een zekere rubriek benoemd is, om zijn plaatsruimte met stukken over zijn hem aangewezen onderwerp te vullen, en dat niemand anders, ook niet de hoofdredakteur, zijn ruimte mag vullen.*

Blijft iemand dan in gebreke te schrijven, dan komt de S. B. uit met zooveel bladzijden minder, en wordt er in dit nummer te kennen gegeven, wie de schuld daarvan draagt.

Ge zegt misschien: wat leg je het er weer dik op!

Maar ik spreek uit ervaring. En die ervaring is, dat slechts zeer weinigen zich verantwoordelijk weten voor wat eens besloten is, of zich beslist houden aan een gemaakte overeenkomst. En dan kan ondergeteekende, wiens tijd toch al zeer bezet is, des nachts of des Zondags maar weer zorgen, dat ons blad toch in zijn volledigen vorm verschijnt.

Om te kunnen duidelijk maken, wat ik bedoel, en het tevens te staven met de feiten, diene het volgende.

Op de vergadering van de redactie-commissie, die gehouden werd 9 Juni, 1935 werd besloten:

1. Om de toenmalige medewerkers (Dss. W. Verhil en G. Vos) te benoemen tot redakteurs.

2. Om al de andere leeraren te benoemen tot vaste medewerkers.

3. Om aan elk der twee pas genoemde redakteurs de verzorging op te dragen van een plaatsruimte van tien typewritten bladzijden in elk nummer.

4. Om aan de medewerkers op te dragen ieder twee artikelen per jaar te schrijven elk vijf bladzijden typewritten, één in het Hollandsch en één in het Engelsch.

De overige ruimte zou dan door Ds. Ophoff en ondergeteekende worden gevuld.

Hoe heeft men zich aan deze overeenkomst gehouden?

Ik heb de *Standard Bearers* van 1940 eens doorsnuffeld, en het volgende resultaat gevonden.

Had ieder zich aan de overeenkomst gehouden, dan had ik ontvangen van beide genoemde redakteurs tezamen voor twintig nummers van de *Standard Bearer* (twee nummers verschenen in buitengewonen vorm en tellen dus niet mee) honderd en zestig bladzijden druks in ons blad; en van al de medewerkers tezamen veertig bladzijden. Dat is dus tezamen twee honderd bladzijden.

Maar wat heb ik ontvangen?

Inplaats van copie voor twee honderd bladzijden

druks ontving ik slechts copie voor acht en tachtig bladzijden!

De eenigsten, die aan de overeenkomst voldeden en al hun copie of meer inleverden, waren Dss. Gritters, Kok, Petter en H. Veldman. Verder zal ik maar geen namen noemen. Twee der medewerkers schreven niets. Eén der redakteurs liet acht keeren niets van zich hooren (twee vijfde dus).

Dat wil dus zeggen, dat indien ik mij ook aan onze overeenkomst had gehouden, onze lezers in de twintig nommers van ons blad in 1940 ongeveer honderd en twaalf onbeschreven bladzijden hadden gevonden!

En nu kon ieder nog schrijven over een zelf gekozen onderwerp. Wat zou er dan van komen, indien ieder aan een vaste rubriek gebonden was en zich dus beslist aan systematischen arbeid zou moeten zetten.

Daarom zeg ik nogmaals: het plan lacht mij wel toe, zooals orde en systeem mij altijd aantrekken; maar ik wil, eer ik mijne medewerking aan zulk een plan beloof, deze ééne voorwaarde gesteld hebben: *ieder houdt zich aan zijn eigen rubriek en is voor zijne plaatsruimte absoluut verantwoordelijk.*

Wie van de broeders wil zich, onder genoemde voorwaarde, voor het plan geven?

Gaarne ontving ik op deze vraag zoo spoedig mogelijk antwoord.

Dan kunnen we organiseeren of niet organiseeren, al naar gelang de antwoorden uitvallen.

Ik zal de antwoorden, die ik ontvang of niet ontvang, onzen lezers laten weten.

H. H.

Het Gezag Der Kerk

We zagen, dat de kwestie van de verhouding tusschen de macht van den Staat en die der Kerk eigenlijk niet tot eene bevredigende oplossing was gebracht, althans niet, wat de Gereformeerde Belijdenisschriften betreft. Uit die belijdenissen bleek, dat de Gereformeerde vaders in het algemeen zich wel op die kwestie indachten, en ook een zekere beschouwing voorstonden. Men had gebroken met de beschouwing van de Roomsche Kerk, die de Kerk feitelijk wilde doen heerschen over den Staat en zichzelve ook zwaarmacht toekende in geestelijke zaken. Ook wilde men geen Caesaropapisme, volgens welke voorstelling de Staat, de wereldlijke overheid de hoogste en eindelijke macht heeft ook in religieuze aangelegenheden. Men veroordeelde ook de beschouwing der dweepers, dat de aardsche overheid iets onreins is, waarmee het verlorene, geestelijke volk van Christus, dat immers werd overgezet in het koninkrijk der hemelen, zich niet mag

inlaten. Men erkende het gezag van de overheid. Men wilde ook de macht van de Kerk in haar eigen sfeer gehandhaafd en erkend hebben. Men bewoog zich dus in de richting van het beginsel van scheiding van Kerk en Staat. Maar men aarzelde toch om die scheiding in elk opzicht door te trekken. Aan de eenen kant meende men, dat de Kerk het recht had om aan de overheid hare roeping voor te schrijven; en aan den anderen kant kende men aan den Staat toch zekere macht toe in geestelijke zaken. De Staat moest de hand houden aan den heiligen Kerkedienst, alle afgoderij en valschen godsdienst weren en uitroeien, het rijk van den antichrist te gronde werpen, het koninkrijk van Christus doen vorderen, het Woord des Evangelies overal doen prediken en aldus toezien, dat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt. En wel is tegen een zinsnede van ons artikel 36 een gravamen ingebracht en aangenomen, maar daarmee is de zaak toch niet ten finale beslist. Nog altijd moet volgens dit artikel de overheid de hand houden aan den heiligen Kerkedienst en het koninkrijk van Christus overal doen vorderen.

We hebben het hier niet alleen te doen met de kwestie van de verhouding tusschen Kerk en Staat, maar ook met de aloude kwestie of de Staat alleen de tweede tafel der wet of ook de eerste heeft te handhaven op haar gebied. Het is duidelijk, dat alle gereformeerde belijdenissen uitgaan van de gedachte dat alleen het laatste juist mag worden geacht. De Staat mag ten opzichte van de eerste tafel der wet niet neutraal zijn. Hij heeft eene roeping ook ten opzichte van den waren godsdienst. Hierin volgden zij ongetwijfeld in het voetspoor van Calvin, die in zijn Institutie ook een hoofdstuk wijdt aan de burgerlijke regeering. En daarin schrijft hij (IV, 20, 9):

“Nu moeten wij te dezer plaatse beknoptelijk aanwijzen hoedanig het ambt der Overheid is, zooals het naar het Woord Gods beschreven wordt, en waarin het bestaat. Al leerde de Schrift ons niet, dat het zich tot de beide tafelen der wet uitstrekt, zoo zouden wij dit nochtans kunnen vernemen uit heidensche schrijvers. Want geen van hen heeft van het Overheidsambt, het geven van wetten en de openbare Staatsaangelegenheden gehandeld, die zijn begin niet gemaakt heeft met den dienst en vereering der goden. En dus hebben zij allen erkend, dat geen Burgerlijke regeering met gelukkig gevolg kan worden ingesteld, tenzij vooral gezorgd worde voor de godsdienstigheid; en dat de wetten, die met veronachtzaming van het Goddelijk recht, alleen de belangen der menschen op het oog hebben, verkeerd zijn. Dewijl dan de godsdienst bij alle Wijsgeeren de eerste plaats bekleedt, en dit door de algemeene overeenstemming van alle volken altijd onderhouden is geweest, zoo behooren de Christelijke Vorsten en Overheden zich wegens hunne zorgeloosheid te schamen, indien zij evenzoo deze zaak niet behartigen.

En wij hebben reeds aangetoond, dat deze last hun door God in het bijzonder is opgelegd; gelijk het ook billijk is, dat zij het hunne doen om zijne eer te handhaven en te verdedigen, naardien zij zijne Stedehouders zijn en door zijne genade regeeren. Hierom worden ook de heilige Koningen in de Schrift het meest geprezen, omdat zij den vervallen of verstoorden dienst van God hersteld hebben, of bezorgd zijn geweest dat de godsdienst onder hunne regeering zuiver en ongestoord bloeien mocht. Daarentegen stelt de gewijde Geschiedenis onder de verkeerdheden eener onbehoorlijke regeering, dat er geen Koning was in Israel, en iedereen dus deed naar eigen willekeur (Richt. 21:25). Waarmede de dwaasheid wederlegd wordt van degenen, die wel zouden willen, dat de Overheid, met terzijdestelling van God en Zijnen dienst, zich alleen met de rechtsbedeeling onder de menschen zouden bemoeien. Alsof God in zijnen Naam Regenten had aangesteld om aardsche geschillen te beslissen en achtergelaten had hetgeen van veel meer gewicht was t.w. dat Hij zuiver, naar het voorschrift van zijne wet, zou worden gediend. Maar de zucht om alles straffeloos te veranderen drijft zulke woelige menschen daartoe, dat zij gaarne zouden zien dat allen, die de schending van den godsdienst kunnen straffen, uit het midden waren weggeruimd. Wat de tweede tafel betreft, Jeremia vermaant de Koningen (22:3) recht en gerechtigheid te doen, den gewelddadig onderdrukte van de hand des vervolgers te verlossen, den vreemdeling, de weduwe en den wees niet te bedroeven, niemand te verongelijken en geen onschuldig bloed te vergieten", etc.

Het is duidelijk, dat Calvin van oordeel was, dat de Overheid geroepen is om ook de eerste tafel der wet te handhaven, en aldus te zorgen, dat de ware godsdienst wordt onderhouden. Hierin ligt feitelijk reeds opgesloten, dat zij ook alle ketterij en afgodendienst moet uitroeien. Dr. Kuyper is het met deze voorstelling van Calvin natuurlijk niets eens, maar meent toch, dat in het Calvinisme, ook bij Calvin reeds aanstonds "de kiem" lag voor de zuivere beschouwing van de roeping der Overheid en de verhouding van Kerk en Staat. Alleen de Calvinistische theologie kan dan ook dit probleem zuiver oplossen. Die "kiem", waarvan Dr. Kuyper gewaagd, lag daarin, "dat Calvin aanstonds de tegenstelling tusschen Gratia Comm. en Spec. (gemeene en bijzondere genade, H.H.) gevoeld heeft en ze, zij het ook op onvolkomene wijze, dogmatisch heeft uitgesproken. Gevolg hiervan was, dat in het Calvinistisch leven die kiem consequent doorwerkte en in Amerika, Nederland en Engeland vrucht droeg in het breken met de staatskerk en in de rijke en volle ontplooiing van het denkbeeld van *een vrije kerk in een vrijen staat*". (Dictaten Dogmatiek, Locus de Magistratu, 21). Zoo blijft Kuyper natuurlijk Calvinistisch, d.w.z. in de lijn van Calvin. Hij laat dan uit een "kiem" (de gemeene gratie), die hij bij Calvin

vindt, eenvoudig een staatsidee opkomen, die lijnrecht indruischt tegen de beschouwing, die door Calvin zelf gegeven werd over de roeping der overheid en hare verhouding tot den godsdienst en tot de Kerk. Feit is echter, dat ons artikel 36, zoowel als de andere gereformeerde belijdenissen op dit punt, lijnrecht het voetspoor van Calvin volgen, wanneer ze aan de overheid als hare roeping voorschrijven, om de ware religie te handhaven en ketterij en afgodendienst met het zwaard uit te roeien.

Dr. Kuyper zoekt de oplossing van het probleem in de "tegenstelling" van algemeene en bijzondere genade. Hij laat de Overheid opkomen uit de gemeene gratie, onttrekt haar gezag dus aan het koningschap van Christus, en laat haar werken bij "natuurlijk licht". De Kerk echter erkent het koningschap van Christus, komt op uit de speciale genade en leeft bij het Woord van God in de Heilige Schrift. En hij onderscheidt ten slotte Overheid en Kerk uit tienvoudig oogpunt als volgt:

"Daarentegen zijn ze onderscheiden:

"1. In zooverre de Overheid opkomt uit de Gratia Communis en de Kerk uit de Gratia Specialis;

"2. dat de magistratus natura sua leeft bij het natuurlijk licht (de Overheid krachtens haar eigen aard leeft bij natuurlijk licht, H.H.), en de Kerk natura sua (naar haar eigen aard, H.H.) bij het licht der Openbaring;

"3. dat de magistratus zijn *telos* (doel, H.H.) in deze bedeeling vindt, terwijl het Koninkrijk Gods, waarvoor de Kerk orgaan en instrument is, zich ver over de grenzen dezer bedeeling met haar *telos* uitstrekt;

"4. dat de magistrale macht over alles gaat, terwijl de kerk alleen gezag oefent in de vergadering der geloovigen;

"5. dat de magistrale macht zich alleen uitstrekt over wat uitwendig apprehensibel is, terwijl de kerk in hoofdzaak op geestelijk terrein en dus in het onzichtbare hare kracht oefent;

"6. dat de magistraat zelf hoofd over haar rijk op aarde is, terwijl de kerk haar Hoofd in de hemelen in Christus eert en gehoorzaamt;

"7. dat de magistraat dwingende macht bezit, terwijl de kerk alleen middelen van geestelijke overreding bezit;

"8. dat de magistratus in alle landen en tijden aanwezig is, terwijl de kerk slechts een zeer klein terrein had tot op Constantijn en ook nu nog niet een derde van de bevolking der aarde omvat en zelfs dit nog slechts voor het meerendeel nominaal;

"9. dat elke magistraat uit zijn aard lokaal of nationaal is, terwijl het juist de strekking der kerk is om zich als oecumenische, ja als catholieke macht over de grenzen van alle natiën heen te schuiven, en eindelijk;

"10. dat op de eenzelfde plaats de magistraat nooit anders dan identisch kan zijn, terwijl de kerk zich in eenzelfde land, in eenzelfde plaats, ja in eenzelfde gezin in zeer geschakeerden vorm kan openbaren." (Dictaten Dogmatiek, Locus de Magistratu, 360, 361).

We zullen op al deze stellingen geen kritiek oefenen, doch slechts enkele opmerkingen maken over sommige er van. Dat de Overheid is opgekomen uit de gemeene gratie, is een fictie, kan met Gods Woord niet worden bewezen en is ook met de werkelijkheid in strijd, evenals de stelling, dat er buiten den zondeval om geen overheid zou zijn geweest. Wel draagt de overheid het zwaard om der zonde wil, doch dat er bij eene zonde-looze ontwikkeling van ons geslacht geen enkele vorm van regeering zou zijn geweest, laat zich niet bewijzen. De overheid is in den weg van Gods voorzienig bestel opgekomen uit het huisgezin, waaraan de wet des Heeren ook tevens alle gezag en plicht tot gehoorzaamheid in den wortel verbindt. Zelfs onder de demonen is er volgens de Schrift nog allerlei schakeering van "overheden en machten", en er is een "overste der duivelen". We gaan ook niet mee met de stelling, dat de Overheid leeft bij het licht der natuur in onderscheiding van de Kerk, die leeft bij het licht der Openbaring. De bedoeling zal hier zijn, dat de Overheid voor het vervullen harer roeping genoeg heeft aan het "natuurlijk licht", en dus met de Schrift geen rekening behoeft te houden. Nu is het zeker waar, dat eenheidensche magistraat verstoken is van het licht der Schrift, en dus leeft bij het licht der natuur. Doch dit is geheel iets anders dan de bewering, dat de Overheid *sua natura* bij dat licht der natuur alleen leeft en fungeert. Dat toch beteekent, dat het licht der Schrift niet past bij de roeping der Overheid, dat de laatste van dien aard is, dat ze met het licht der Schrift niets kan aanvangen. Nu mag deze bewering op de lijn liggen van de "tegenstelling" van gemeene en bijzondere genade, die voor Overheid en Kerk twee "terreinen" schept, elk met hun eigen licht, wij voor ons houden staande, dat Christus ook de Koning der koningen is, en dat de laatste hunne roeping hebben te verstaan naar het Woord van Christus. Eene Christelijke Overheid zal dus wel degelijk te rekenen hebben met de Heilige Schrift in het vervullen harer taak. Ook gaan we niet mee met de verklaring, dat de magistrale macht over alles gaat, terwijl de kerk alleen gezag oefent in de vergadering der geloovigen. Noch het eerste, noch het tweede is waar. We zouden veel eer het tegenovergestelde kunnen handhaven: de macht van den Staat is zeer beperkt (tenzij we geloovigen in de almachtige staat van het Nazisme), maar de macht der Kerk gaat over alles. Het is waar, de macht van de Overheid is een geheel andere (dwingende macht, zwaarmacht, fysieke macht) dan die der Kerk (geestelijke macht, sleutelmacht), maar als we deze onderscheiding voor de aandacht houden is het duide-

lijk, zooals we later nog in het bijzonder hopen aan te toonen, dat de macht der Overheid lang niet over alles gaat, terwijl de geestelijke macht der Kerk *sua natura* geen grenzen kent. Voorts is het ook niet juist om te zeggen, dat deze geestelijke macht der Kerk alleen bestaat in *overreding*. Overreding is geen macht in den zin van gezag. Overreding geschiedt juist, waar geen gezag is, door een menschelijk woord. Maar Christus heeft aan Zijne Kerk wel degelijk macht gegeven en haar met gezag bekleed. Het Woord, dat zij bedient is geen menschelijk woord, en dus geen woord van overreding, maar een Goddelijk Woord, en daarom een tweesnijdend scherp zwaard. Al is het waar, dat de Kerk geen fysisch zwaard heeft, geen lichamelijke dwingende macht bezit, daarom heeft zij wel een zwaard, en bezit zij wel degelijk macht. En eindelijk willen we er hier nog op wijzen, dat de stelling "de overheid oefent haar macht alleen uit over wat uitwendig apprehensibel is" niet al te duidelijk is. Eensdeels immers doet de Overheid ook meer dan alleen het apprehensibele veroordeelen en straffen; zij maakt ook allerlei positieve regelingen en wetten, en is daartoe geroepen, mits zij zich op eigen gebied blijft bewegen. En andersdeels komt juist hier de vraag op: oefent de Overheid macht over *al* wat apprehensibel is? Of is haar macht, juist omdat het zwaarmacht is, die ze uitoefent, ook in dit opzicht beperkt? Ketterij en afgodendienst, atheïsme en communisme zijn ook apprehensibel. Is de Overheid ook geroepen deze op haar eigen gebied te veroordeelen en te straffen? Hier komen we weer tot de vraag of de Overheid ook geroepen is de eerste tafel der wet te handhaven. En op deze vraag geeft Dr. Kuyper in dit verband geen antwoord. Hij besluit deze paragraaf als volgt:

"Het vraagstuk of de Overheid *custos utriusque legis* is, ligt buiten dit geding, overmits deze quaestie betrekking heeft op de zelfstandige taak der Overheid en niet voortvloeit uit hare verhouding tot de kerk van Christus".

Dr. Bavinck trekt in zijn Dogmatiek (IV, 481) ook enkele conclusies met betrekking tot de verhouding van Kerk en Staat. Hij stemt volmondig toe, dat wij in dit opzicht niet meegaan met Calvijn, en tracht ook niet een "kiem" bij Calvijn te vinden, om toch te kunnen handhaven, dat onze beschouwing nog altijd "Calvinistisch" is. Hij schrijft (p. 480): "Het is waar, dat Calvijn met hand en tand vasthield, dat de overheid aan Gods Woord onderworpen was, de beide tafelen der wet te handhaven en naar de kerk als uitlegster van Gods Woord te luisteren en verschillende zonden, waarover de kerk tucht oefende, ook burgerlijk te straffen had. Hij trok de grenslijn tusschen kerk en staat wel duidelijk en scherp, maar hij trok ze anders dan wij; het gebied, waarop beiden wat te zeggen hadden, was veel grooter dan het thans door ons wordt bepaald; de overheid als Christelijke had ook op haar terrein en in

hare mate voor de eere Gods, voor den bloei zijner kerk, voor de uitbreiding van zijn rijk te waken”.

En even verder:

“Indien echter de overheid vrij en zelfstandig van de Christelijke, van de Gereformeerde religie—gelijk trouwens als haar plicht en roeping steeds gepredikt werd—professie deed, dan vloeide daaruit voort, dat zij in hare qualiteit en op haar gebied deze religie had te bevorderen en ketterij en afgoderij had te weren en uit te roeien. De fout was daarbij niet hierin gelegen, dat aan de Christelijke overheid de bevordering van Gods eer en dienst werd opgedragen, maar dat de grenzen van staat en kerk verkeerd getrokken en ongelooft, ketterij, enz. als staatsmisdaad werden beschouwd. In de eeuw der Hervorming kon dit wel niet anders. Maar sedert de taak der overheid in dit opzicht beperkt is, de volken vrij en mondig zijn geworden, de kerken hoe langer hoe meer zich splitsen en verdeelen, en allerlei richtingen in denken en leven zijn opgetreden, wordt het onderscheid tusschen misdaad en zonde helderder ingezien en alle dwang als juist in strijd met de Christelijke belijdenis door steeds meerderen erkend. Bij de regeling der verhouding tusschen kerk en staat is daarom het volgende vast te houden: 1. dat de kerk, al is door hare pluriformiteit haar getuigenis verzwakt, niet van den eisch kan aflaten, dat alle schepselen, kunst, wetenschap, huisgezin, maatschappij, staat enz. zich onderwerpen aan des Heeren woord; 2. dat deze eisch alleen eene prediking, een zedelijk getuigenis is en nooit direkt door dwang of straf mag aangedrongen worden; 3. dat eene Christelijke, Gereformeerde overheid de roeping heeft, om Gods eer te bevorderen, zijne kerk te beschermen en het rijk van den antichrist te gronde te werpen; 4. dat zij dit echter nooit kan of mag doen dan met middelen, die met den aard van het Evangelie van Christus in overeenstemming zijn, en alleen op dat terrein, dat haar ter bewaking toebetrouwd is; 5. dat zij, zelve voor hare houding ten opzichte van Gods woord aan Hem rekenschap verschuldigd, niet ingrijpen mag in de rechten van den enkelen mensch, noch ook in die van huisgezin, maatschappij, kunst, wetenschap en dus niet verantwoordelijk is voor hetgeen binnen deze terreinen tegen Gods woord en wet geschiedt; 6. dat zij de grenzen tusschen zonde en misdaad te trekken heeft naar den eisch van het Evangelie en overeenkomstig de leiding van Gods voorzienigheid in de geschiedenis der volken; welke grenzen echter niet saamvallen met die tusschen de eerste en de tweede tafel der wet, want vele zonden tegen de tweede tafel vallen buiten het toezicht en de straf der overheid, en vele andere tegen de eerste tafel (echtbreuk, sabbatschennis) zijn ook voor de Christelijke overheid strafwaardig; 7. dat vaste grenzen door niemand in het afgetrokkene kunnen worden aangegeven, wijl zij wisselen met volk en eeuw en alleen door het getuigenis der volksconscientie eenigermate in

hunne richting kunnen worden bepaald”.

Tot zoover Bavinck.

We merken, dat hij de lijnen anders trekt dan Dr. Kuyper dat deed in hetgeen wij uit zijn Dictaten Dogmatiek aanhaalden. Er liggen in deze opmerkingen vooral een tweetal beginselen uitgesproken, die bij de bepaling van de juiste verhouding van kerk en staat o.i. tot hun volle recht moeten komen. Ik bedoel het nadruk leggen op het feit dat alleen geestelijke middelen mogen worden aangewend ter bevordering van Gods koninkrijk en van het Evangelie van Christus: met het zwaard kan en mag niemand ketterij uitroeien. En ten tweeden het naar voren schuiven van het beginsel van “sovereiniteit in eigen kring”. De staat, de overheid, heeft geen macht over alles. Die macht is door macht in andere kringen bepaald en beperkt. Ik meen, dat we in de richting van deze beginselen de oplossing moeten zoeken van het probleem. Overigens is ook Dr. Bavinck al te voorzichtig en laat hij hier en daar de beginselen door de praktijk beheerschen. Zoo b.v. wanneer hij zegt, dat eene *Christelijke, Gereformeerde*, overheid de roeping heeft om Gods eer te bevorderen, zijne kerk te beschermen en het rijk van den antichrist te gronde te werpen. Het is duidelijk, dat hij hier bevreesd is voor de consequentie van het beginsel: de overheid moet Gods zaak bevorderen en het rijk van den antichrist te gronde werpen. Vandaar, dat hij deze roeping alleen toekent aan eene Gereformeerde overheid. Van een Roomsche overheid zou hij dit niet zonder meer willen beweren. Het is echter duidelijk, dat dit geen steek houdt. Het beginsel kan door de werkelijkheid niet worden bepaald. De roeping der overheid kan met de godsdienstige overtuiging van een bepaalde regeering niet veranderen. We moeten daarom nog altijd een antwoord hebben op de pertinente vraag: heeft de overheid de roeping om Gods zaak te bevorderen en de zaak van den antichrist te gronde te werpen, afgedacht van de vraag, wie op een bepaald moment aan de regeering is en of eene bepaalde overheid aan die roeping kan beantwoorden, ja dan neen? En ook is het niet duidelijk op welke wijze en door welke middelen, volgens Dr. Bavinck, eene overheid dit zou moeten doen. Hij wil niet, dat de overheid dit doet door dwang, met de macht van het zwaard, maar alleen met middelen, die in overeenstemming zijn met den aard van het Evangelie van Christus. Maar heeft de overheid wel zulke middelen? Ook hier zijn alle problemen niet opgelost, zooals Dr. Bavinck ten slotte zelf erkent.

Ook Dr. Dooyeweerd, ofschoon hij niet rechtstreeks de verhouding van kerk en staat bespreekt, legt in zijn “Wijsbegeerte der Wetsidee,” III, nadruk op de beide beginselen, die we boven even aanstipten: het grondverschil tusschen de macht der overheid en die der kerk, en de sovereigniteit in eigen kring. “Zoodra” schrijft hij, “wij ons intusschen rekenschap geven van

het *individualiteitstype* dezer machtsorganisatie, blijkt dit bij kerk en staat een *radicaal* verschil te vertoonen, omdat beide samenlevingsstructuren een *volstrekt verschillend radicaalttype* bezitten. . . . Het is de historische macht van Christus als het vleeschgeworden Woord, waarin heel het tijdelijk kerkverband is gefundeerd, in de historische macht van het zwaard des Woords, die door het geloof onmiddellijk als openbaring van Christus' transcendentie machtsvolheid, van zijn koningschap over heel de wereld, gewat wordt. Aan deze historische macht heeft Christus zelf haar eerste voorloopige organisatie gegeven in de bestelling van het apostolisch ambt en de instelling der sacramenten; Gaat dan heenen, onderwijst alle volkeren, hen doopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Dan heeft Hij door Zijn woord bij monde van Zijne apostelen de grondstructuur der institutionele kerkelijke organisatie verordend. Deze kerkelijke machtsorganisatie verdraagt in haar transcendentale grenskarakter geen *territoriale* begrenzing, gelijk die van den staat. Haar door Christus zelve geopenbaarde historische roeping is de *geestelijke wereldheerschappij* te verwerven over alle volkeren en naties, wat intusschen, gelijk we nog zullen zien, geenszins de *plaatselijke formatie* der kerk uitsluit. Maar deze historische wereldheerschappij is juist in haar grenspositie tusschen eeuwigheid en tijd van iedere andere buitenhistorisch gequalificeerde machtsorganisatie radicaal onderscheiden. Zij is alleen gequalificeerd als de onverzettelijke geloofsmacht van Christus' Woord en Geest". pp. 482, 483.

En hij schijnt meer te willen schrappen uit Art. 36 der Nederlandsche Geloofsbelijdenis dan er door het reeds besproken gravamen uitgelicht werd, als we het volgende goed verstaan:

"De machtsorganisatie, waarin het kerkinstituut is gefundeerd, is naar deze interne typische structuur onvereinigbaar met een op de zwaardmacht rustende politieke heerschappij en verdraagt ook niet den vazallendienst van het wereldlijk zwaard".

H. H.

De Vrouw In De Woestijn

VII

Openbaring 12.

Van zekere zijde heeft men beweerd, dat Christus niet alleen Hoofd en Koning der Kerk is, maar dat Hij ook Scheppingsmiddelaar is. Men was echter wel zoo wijs, om het maar te laten bij een enkele uitdrukking en geen nadere omschrijving te geven, wat men

eigenlijk toch wel bedoelde. Feit is echter, dat men, bouwend op die losse uitdrukking, Kerk en wereld tot elkander in nauw verband heeft gezet en zij het dan niet met zooveel woorden, toch wel liet uitkomen, dat daarom de Kerk in het midden kan verkeer en haar plaats daardoor ook dragelijk wordt. Zij kan er, aldus deze redeneering, niet alleen zijn, maar zij kan ook in vele opzichten met die wereld meewerken, zich bij haar aanpassen en aldus het zoutend zout zijn, dat de wereld nog in goeden staat houdt of brengt. Deze basis eenmaal gelegd, dient dan, om tot nut van het algemeen saam te werken. Deze theorie is ons wel bekend nietwaar, men mag er zoo gaarne Gereformeerde menschen om uitlachen en zoo smalend over hen schrijven, omdat die menschen daar nu eenmaal niets van willen gelooven! De Bijbel gelooft het immers ook niet!

Deze theorie werd opgevolgd, en het werd even duister voorgesteld als de hier bovengenoemde, door het welbekende "Social Gospel" preeken, dat ook nog als erg voornaam klonk, maar van anderen was afgezien, die, of niets of heel weinig van gereformeerde gemeente-prediking afwisten. Men wordt weleens wrevelig met de gereformeerde leer en met gereformeerde menschen. Maar het is juist uit dien hoek, dat er een wind waait van leer, die straks moet uitkomen bij het Modernisme, dat van een onderscheid tusschen Kerk en wereld niet weten wil en ook nooit spreekt van de gekochten des Heeren en de vijanden Gods. Dat kan natuurlijk ook niet, want algemeen is nu eenmaal algemeen en wie nu algemeen zegt, die houdt het bijzondere niet over. Die preekt en schrijft over de menschheid, over de Middelaar, Die tot de Menschheid kwam en voor de menschen stierf en die moet ook wel, sprekend over de Kerk, over de Kerk der menschheid spreken en schrijven, schoon men dan in enkele gevallen nog een slag om den arm houdt en er heel voorzichtig aan toevoegt, dat er gesproken werd met reservatie.

Ge kunt, staande op dat standpunt, dan ook niet spreken van een leer der voleinding aller dingen, iets dat men dan ook haast nooit en slechts zeer zelden doet. Evenmin is het dan mogelijk, om de teekenen der tijden te verstaan en Christus' Bruid te wijzen, op de komst van Hem, Wiens oordeelen en plagen worden uitgegoten op een wereld, die ten vure gedoemd is en voor dat oogenblik wordt klaar gemaakt.

Wie zou dan nog willen beweren, dat er voor de Vrouw een plaats blijft in de woestijn tot in het einde dezer bedeeing toe naar Gods Voorzienig bestel en Vrijmachtig Welbehagen? En toch is dat waar! En dan wel zoo, niet gelijk het Israel van ouds, dat in het land van Gosen niet geplaagd werd met de verschrikkelijke wonderen, waarmede Egypte bezocht werd, dat dwars door al de oordeelen Gods heen, zij haar weg zal moeten vervolgen totdat de eindstreep der geschiedenis bereikt is. En dit alles weer naar den

maatregel van het voor ons allen gezag hebbende boek, de Bijbel. Van een heilstaat, of van iets wat daarop zoude gelijken, weet de Schrift niet af.

“Dat is het bange van de leer van Gods vrije genade. Ware de genade algemeen, er zou straks zijn, zij het dan ook eerst na eene periode van bang lijden, eene algeheele herstelling van letterlijk alle schepselen, en weeklage en geschrei zou voor eeuwig wegvlieden. In zuiver principieelen zin ware er dan ook nu geen eigenlijke beginselstrijd”. En “Van eene volledige kosmische ontwikkeling, waarvan men zoo gaarne droomt, gewaagt de Schrift niet. Het wereldgebeuren wordt plotseling afgesneden door een catastrofe: de ontknooping van het wereldraadsel door Koning Jezus. En daarop volgt het oordeel over de verkregen zedelijke vrucht: over hetgeen in het lichaam geschied is, hetzij goed, hetzij kwaad”. (Van Zonde en Genade, Onze beschouwing).

Zie nu maar rondom u, hoe voor het rijpen van de hierboven genoemde en aangehaalde catastrofe, alle dingen in gereedheid worden gebracht niet alleen, maar in beginsel ook worden ervaren, door de overgroote meerderheid der volkeren.

De paarden met hunne ruiters, ons in Openbaring Zes geteekend, kunt ge zeer duidelijk over de aarde zien draven. We wezen er alreeds eerder op, dat de eenheidsgedachte der wereld op sociaal gebied uiteen werd geslagen, toen het derde zegel geopend werd en het zwarte paard met zijn ruiter over de wereld rende. Geheel het distributie en productie stelsel zijn, wat betreft het overgroote gedeelte der wereld, niet slechts een noodmiddel, maar is werkelijk dagorde geworden. De ontbindende macht der zonde moet doorwerken en wordt in de kringen der Gode vijandige wereld gezien en erkend (natuurlijk niet als zonde, maar wel als noodwendig gevolg van den nog niet voltooiden heilstaat) zelfs door de groote “geesten”, ook al laat men zoo nu en dan, bij tijd en wijle victorie roepen, met den wensch van “straks” beter.

Of de wereldellende dan werkelijk zoo groot is en we de teekenen der tijden duidelijk kunnen zien?

Luister eens naar hetgeen we in een Nederlandsch blad lazen, dat den 21sten October verscheen verleden jaar (1940). Niet minder dan 30 kaarten of bons werden verstrekt voor allerlei levensmiddelen, doch deze kaarten zijn voor allerlei veranderingen en verminderingen vatbaar en gelden niet meer dan voor één week. Voor het eigen gebruik mag men zonder toestemming van de Overheid (natuurlijk de Duitsche overheerscher wordt bedoeld) niet eens op eigen erf slachten. Alleen waterbrood wordt vervaardigd, terwijl het bakken van melkbrood verboden is. De prijs voor boter werd met 24 cent per pond verhoogd, zoodat men voor fabrieksboter thans van \$2,20 tot \$2,30 per K. G. betaald. Ook in het verschaffen van warme maaltijden heeft men van Rijks-

wege maatregelen getroffen waarvan een deel der prijs betaald zal worden door de gebruikers en door de deelnemers naar hun welvaartspeil. Voor kinderen beneden vier jaar, zal er geen rijst en havermout worden verstrekt, gelijk voorheen het geval was.

In den handel is alles zoo geregeld, dat er van eigendom haast geen sprake meer is. Een kippenboer, die niet meer dan tien kippen heeft mag die houden, wie er daarboven heeft tot en met 100 slechts dertig, van 600 tot 750 slechts 10 percent en daarboven slechts 8 percent. En zoo zouden we nog een poosje voort kunnen gaan. Maar genoeg, het is een en al ellende.

Daarbij komt, dat het houden van vergaderingen, behalve voor strikte zaken, verboden is en alleen met toestemming gehouden mag worden, toestemming van de zijde der “bevoegde” autoriteiten. Zeker, Zondags mag men nog saam komen in het huis des Heeren.

Maar hoe lang zal het duren, aleer alles zich zal moeten schikken naar den gehaten roover, die God en Christus en Zijn Bruid niet zal ontzien?

Daarbij mag niet vergeten, dat niet alleen het zwarte, maar ook het roode en het vale paard hun werk doen, als de van God gezonden verderfelijke of verdervende machten, die in het laatste deel der wereldhistorie in de Openbaring ten tooneele worden gevoerd. En deze staan met elkander in onderling verband. Met den oorlog is de honger en de dood gegeven. Volledige kosmische ontwikkeling, die, gelijk men wil, de wereld tot een lusthof zal omscheppen, en waaraan dan de Kerk een leeuwenandeel neemt, kent de Schrift eenvoudig niet. De reden hier voor ligt voor de hand. Het Lam opent de zegelen en daardoor wordt het wereldgebeuren beheerscht, alleen door Hem. En in het openen van die zegelen ligt dan tegelijkertijd uitgedrukt, het hoe der wereldgeschiedenis, te weten, dat haar een onnoemelijk lijden wacht, wanneer deze oordeelen haar zullen treffen.

De lusthof der verbeelding moet plaats maken voor het woestijnbeeld der Openbaring. En dan gaat die Vrouw, de Bruid des Heeren, daarin niet ten onder, het is waar. Maar het is ook waar, dat zij haar pad vervolgt, dwars door al die oordeelen heen. Dan krijgen we vervolgens dit te zien, dat de menschheidsgemeenschap wordt bezocht met de verschrikkelijke roede Gods en *schier zichzelf* verteert. Let er maar op. Uit den droom van den heilstaat der zonde, dien nimmer te bereiken morgen, schrikt men telkens weer wakker, door de stem als van een donderslag, die door de Openbaring aan Johannes gegeven, het oog der gemeente Gods blijft richten op het “Kom en zie”. Zien wat? “*De dingen, die haast geschieden moeten*”. En dan staat er alreeds opgeteekend, wanneer de eerste verdervende macht, dat als rood paard over de aarde draaft, “en die daarop zat, werd (macht) gegeven den vrede te nemen van de aarde, en dat zij elkander zouden doden”.

Elkander zullen dooden, maar is dat niet iets geheel anders, dan met elkander genoeglijk samenwerken en een eenheid vormen, waardoor de menschelijke samenleving mogelijk wordt, de wereld beter en een veilige plaats? Het staat toch, zoo zeide men met een aristokratisch gebaar, in onze Synodale Acta?

Maar in de Acta der Openbaring staat het juist omgekeerd.

Op het eene oordeel, volgen er meerdere en in veel sterker mate. Op den oorlog volgt de nasleep der depressie en met de depressie verschijnt het vale paard met zijn ruiter, wiens naam de Dood is en wien de hel navolgde. En te samen zoo lezen we, werd *hun* (roode, zwarte en vale paard) macht gegeven om te dooden.

Men moet zich toch wel met opzet verzetten tegen de heldere uitspraken der Schrift, als men nu toch nog blijft bazelen over een mogelijke samenleving, die vrucht zou zijn van een algemeene gunst of goedheid Gods, alsof zoude daardoor een eenheids-beginsel de wereld beheerschen. Zonde bindt niet te saam, doch is in den waren zin des woords *ontbinding*. Dat is de groote misere der wereld en de reden waarom alle stelsels op een totaal fiasco moeten uitloopen. Het gemeen mandaat? Jawel, maar nooit gewild door de wereld. Cultuur-vraagstuk? Natuurlijk, maar met den onderbouw der zonde, gericht tegen God en Zijn Gezalfde en Zijn Bruid. Omgekeerd dan, God en Zijn Gezalfde, Die de wereld bezoeken met hunne oordeelen.

Opdat zij elkander dooden zouden, werd hun macht gegeven. Daarin ligt dan ook uitgedrukt, hoe de wereld in haar eigen zwaard vallen moet.

Er is maar één uitzondering, want er is maar één ware gemeenschap, waar liefde woont en vrede heerscht: de gemeenschap der heiligen, in en door Christus Jezus—De Vrouw In De Woestijn.

Neen, zij staat niet buiten het wereldgebeuren, noch ook leeft zij op den rand der aarde in een vergeten hoekje geheel en al op en bij zichzelf. Zij woont midden in die wereld. Zij woont in Smyrna, in Sardis, Efeze, Pergamus, Thyatira, Laodicea, Filadelfia, New York, Chicago, Berlin en Amsterdam. En zij woont dikwijls heel dicht bij den tempel of synagoge des Satans. En men kent haar daar ook zeer goed. Zoo goed zelfs, dat men haar publiekelijk vermoord en omgebracht heeft. Zij sterft dikwijls duizend dooden, meestal bij de hand dergenen, die zeggen dat zij Joden zijn, en dat zijn ook toch kerkmensen, die niet langer als hypocrieten verborgen behoeven en zullen blijven. Zoo toch zal een ieder straks ten volle zich moeten openbaren. Hypocrieten zullen er in het eindgeding niet meer wezen.

Hoe dat zoo komt. Heel eenvoudig omdat Christus' Bruid, in zeer sterke mate, uit het beginsel der wedergeboorte zal leven, waarom zij inderdaad een vreemdelinge is beneen. Ook in het eind. Daarom doet zij,

terwijl de groote wereld-afbraak van Godswege plaats grijpt niet mede aan den opbouw van den Tempel der wereld.

Wereldvlucht, zoo heeft men van zekere zijde schamper geroepen. Maar dat kan immers niet meer, als de tijd bijna ten einde is? Zij werden in het openbaar uitgeroeid en zullen wederom in de toekomst in het openbaar om het getuigenis van Jezus Christus worden omgebracht. Daar zorgt de wereld wel voor. En de Christen antwoord, neen, niet wereldvlucht evenmin als wereldzucht, is het beginsel waaruit we leven kunnen.

En ondertusschen wordt zij door den Heere gevoed in hare plaats. Gevoed, dat is verzorgd, van hetgeen zij als Bruid van Christus van noode heeft. Zij zal niet buiten en zonder het Woord Gods zijn. Juist in de twee vleugelen van den grooten arend ligt het middel waardoor zij zich boven het alledaagsche wereld gebeuren verheffen kan. Haar kracht is die des geloofs en het geloof van de Vrouw onder de wolken gaat uit naar den Christus, Die daarboven is. God zorgt voor haar en doet haar veilig zijn temidden der geestelijke vijanden, die op allerlei wijze haar trachten af te voeren van den weg waarop zij als vreemdelinge voorttrekt naar het Jeruzalem, dat boven is. Zeker, de vijand schijnt veel machtiger dan het kind Gods, maar door des Heeren onveranderlijke en eeuwige trouwe liefde, waardoor Zijn volk kan en zal volharden ten einde toe en dat dwars door allerlei oordeelen en gerichtten heen. Gods kracht werkt in hen, door het geloof, waardoor Gods Kerk de strijd, hoe moeilijk deze ook moge worden, niet zal opgeven.

Naar mate de strijd heviger wordt, zal op het roepen der Vrouw de Heere Zich niet onbetuigd laten.

Het volk der Oude Bedeeeling weeklaagde "Wij zien onze teekenen niet; daar is geen Profeet meer, noch iemand bij ons, die weet hoe lang" (Ps. 74). Maar de Bruid ziet haar teekenen nu alreeds. Het wordt erg donker om ons heen en de gerichtten gaan over de aarde.

Doch de Vrouw kan ook zeggen en er is één Profeet. Ja, Hij is er nog, boven het luchtruim, in heerlijkheid. En die groote Profeet, zal niet eeuwig vertoeven.

De wereld wacht op haar nieuwe dageraad. Welnu, die zal zeker komen, maar het zal zijn de daderaad der volkomene verlossing, wanneer Hij komt, Die het geschreeuw van Zijn volk heeft gehoord. En met die komst zal Hij waarmaken alles wat ik nu in belofte ontvangen heb.

Dat de troost van Zijn wederkomst.

Troost nu: "Dat ik in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde even dezelfde, die zich tevoren om mijnentwille voor Gods gericht gesteld en al den vloek van mij weggenomen heeft, tot eenen Rechter uit den hemel verwachte, die alle zijne en mijne vijan-

den in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij met alle uitverkoornen tot zich in de hemelsche blijdschap en heerlijkheid nemen zal”.

W. V.

Ingezonden

Geachte Redakteur:
Standard Bearer.

Zoo U.E. de volgende regelen waardig keurt om te publiceeren, heeft U daarin mijne instemming.

De ondergeteekende las, wat Mr. Vander Wal zei en wat U pende aangaande het idee om, The Standard Bearer en Our Church News, te vereenigen, en dat te verheffen, of te verlagen tot EEN KERKELIJK BLAD.

Over die zaak wensch ik enkele opmerkingen te maken.

De eerste opmerking, is deze:—Volgens Mr. Vander Wal versnipperen de twee genoemde en bestaande organen de krachten van onze kleine kerkengroep.—’k Zou willen zeggen, dat ze eerder getuigen, dat God in zulk een kleine kerkengroep groote gaven gaf om twee bladen te publiceeren.

De tweede opmerking is deze:—Mr. Vander Wal gaat van de gevoelens uit, dat zoo die bladen samen-smolten en als kerkblad verscheen dat The Standard Bearer verhoogd werd. Ds. H. Hoeksema gaf te kennen dat dan The Standard Bearer verlaagd werd.

Persoonlijk wachtte ik mij om mijne inzichten aangaande de vermaarde DRIE PUNTEN, met hun WELGEMEEND AANBOD VAN GENADE AAN ALLE MENSCHEN, alle Goddeloozen, zegt Ds. Zwier, te vertolken aan de kerk-organen van onze Chr. Geref. kerkengroep, wel wetende dat ik niet alleen blauwe oogen, maar ook een doodacte mij op de hals haalde, zooals Ds. H. Hoeksema zoo treffend getrouw en zoo schitterendst beschreef in The Standard Bearer van den 15den Dec. 40.

De derde opmerking is deze:—Dat Ds. H. Hoeksema voor zulk een klakkeloos redacteurschap geen ziel bezit,—vind ik een prijzenswaardige hoedanigheid, iets, wat misschien Mr. Vander Wal nu beter begrijpt, dan ter tijde toen hij zijne gedachten omtrent die zaak van kerkelijk redacteurschap opperde, in de genoemde Standard Bearer.

Ten vierde zou ik willen opmerken dat, zoo die bladen samen-smolten in een kerkelijk-blad, onze kerkengroep de weg naar geestelijk verval op de baan van Kerkhierarchie had ingeslagen, wat ik zeer jammer zou vinden. Als ik ooit van mijn leven iets monsterachtig mismaakt vond, zou ik zeggen:—het is een

pronkstuk van volmaaktheid vergeleken bij een Amerikaansch kerkblad.—Ik heb verscheidende jaren op terra-firma omgekuierd, en weshalve veel gezien, maar nog nooit zag ik EENZIGHEID zoo bot gevierd als in de kerkorganen van de Chr. Geref. kerkengroep in Amerika.

De Redakteuren der bladen kunnen het niet verhelpen, zoo schreef Ds. H. Hoeksema in genoemde Standard Bearer. Zoo is het precies. Al zijn zij heeren, die het WOORD des LEVENS moeten verkondigen als PREDIKANTEN; als REDAKTEURS zijn zij de gewillige of ongewillige werktuigen, die het gruwelijke HIERARCHISME behemelen moeten.

Ten vijfde:—Ds. H. Hoeksema noemde het idee om de komende Synode voor te stellen om The Standard Bearer te vervangen door een kerkelijk blad.

Zoo’n voorstel, zoo het ooit daar kwam, zou volgens mijne meening moeten afgestemd worden, en wel om de volgende redenen.

The Standard Bearer niet opgedirkt met financieele advertenties, is, als het woord zegt, DE STANDAARD DRAGER, de BANIER van de GODDELIJKE WAARHEID, die boven alles wappert en uitwaait, en voor eeuwig PROTESTEEREN moet tegen de PELAGIAANSCH DRIE PUNTEN, het natuurlijk-modernisme, van de moeder-kerk, de Chr. Geref. kerkengroep.

Dat meent dat wij den raad van de profeet Hosea getrouw opvolgen, wanneer hij dezulken als wij zijn toeroept: TWIST MET ULIEDER MOEDER, TWIST. Hosea 2:2.

Dat meent, dat ieder bekwaam persoon die meent de Drie Punten te moeten verdedigen een plaats vinden kan in The Standard Bearer, zoodat deze met de Goddelijke kracht der waarheid haar gegeven de gelegenheid heeft om het Arminiaanisme van het WELGEMEEND AANBOD VAN GENADE AAN ALLE MENSCHEN, ten kaak te stellen.

Ten zesde zou ik willen opmerken, dat het bepaald NOODZAKELIJK is dat The Standard Bearer bestaan blijft zooals zij zich thans nog vertoont, en ik wil ten zevende zeggen dat juist het LEVEN van onze kerkengroep bestaat in het twisten met onzen moeder, zoolang zij hare aangenomene onechte kinderen, de drie punten, aan haar hart koestert.

Ik zou meenen, dat wat meer in de rubriek van The Standard Bearer de Drie Punten worden uitgelegd als te zijn en te vertoonen de GEEST DES TIJDS, de booze geest van het anti-christelijke, die, zoo het kon, zelfs de uitverkorene zou willen verleiden, wat beter de P.G.K. hare roeping verstaat. Dat er wel wat op The Standard Bearer zou zijn aan te merken, zal waar zijn, maar daar gaat het niet over, het gaat over haar bestaan. En het blad zal MOETEN bestaan, zal het

wel zijn met deze kerk, dat is mijn achtste en laatste opmerking.

The Standard Bearer succes wenshende noem ik mij een harer lezers,

J. H. Hoekstra,
South Holland, Ill.

NIET ONDERSTEUND

Hebbende gelezen wat Ds. H. Hoeksema geschreven heeft in antwoord op het schrijven van J. R. Vander Wal, gevoel ik mij gedrongen om ook een paar woordjes te schrijven over de zaak. Ds. Hoeksema eindigt zijn antwoord op het schrijven van Vander Wal, met de woorden: "Ik stel dat voor". Natuurlijk bedoelt hij, dat hij voorstelt om op de volgende Synode een kerkelijk blad te organiseren, met de bedoeling dat de Standard Bearer niet meer verschijnen zal als deze jaargang van de Standard Bearer besloten is. Nu kan ik zulk een voorstel niet ondersteunen. Lid zijnde van de R.F.P.A. van het begin af aan in 1923, ben ik overtuigd, dat de redenen die ons toen bewogen om te organiseren en om te steunen een Theologisch tijdschrift, waarin de waarheid aan het licht zoude treden tegenover de vervalsching der leer door de theorie der Gemeene Gratie, ook vandaag nog gelden. Natuurlijk heeft eenige kerkeraad het recht om op de volgende Synode voor te stellen, dat we een Kerkelijk blad zullen hebben, maar niemand heeft het recht om voor te stellen op onze R.F.P.A. meeting, dat onze Standard Bearer begraven wordt, dan alleen een lid van die vereeniging. En ik betwijfel het zeer dat eenig lid van de R.F.P.A. zulks zoude voorstellen. Voor verbetering staat het blad (The Standard Bearer) altijd open. Maar dat een kerkelijk blad ooit beter zoude zijn dan onze tegenwoordige Standard Bearere geloof ik niet.

Indien men alleen ziet op de resultaten die de verschijning van ons blad levert in Nederland, OOK NU NOG, zoude ik denken, dat het de moeite waard is. Is het niet door middel van de Standard Bearer dat de oogen van velen opengegaan zijn voor de waarheid, die we belijden en liefhebben, en dat wel beide hier te lande, zoowel als in het oude vaderland? Is het niet waar, dat uit oorzaak van de Standard Bearer en haar invloed in Nederland, dat ook hier in de Vereenigde Staten, mannen als Ds. Zwier en anderen, gedwongen werden om wederom een wanhopige poging aan te wenden om de Drie Punten en de geheele theorie der Gemeene Gratie, te bespreken? En dat nog wel de laatste paar jaren?

De Standard Bearer heeft nog niet zijn taak volbracht, tenzij dat de liefde voor de Gereformeerde waarheid zoo verkoud is geworden, dat ze geen ingang

meer vinden kan. en ik ben er van overtuigd dat de achteruitgang van de Standard Bearer, niet wat inhoud betreft, maar wat de liefde tot het blad betreft, niet is te danken aan het blad zelf, maar aan de verkouding der liefde en aan het feit dat de eerste liefde van 1924 bijna weg is. Maar zij is niet geheel weg onder ons en ook niet in Nederland. Ik hoop, dat de menschen van zich laten hooren over deze zaak. En indien het meerendeel van ons volk een nieuw kerkblad begeeren, dat we dan toch de Standard Bearer behouden, al moet het door een verdubbelde opoffering van degenen die het blad begeeren en liefhebben.

In waardeering aan degenen die hun tijd en arbeid vrijwillig offeren om de Standard Bearer mogelijk te maken, en in de hope dat zij mag blijven dienen als een DRAGER van den Standaard van het Gereformeerde leven.

Met dank voor de plaatsing, verblijf ik,

De Uwe in Christus,
L. Vermeer.

Mijnheer de Redakteur:

Mag ik s.v.p. nog eenige plaatsruimte in uw geacht blad? Bij voorbaat mijn dank.

In de Standard Bearer van 1 January, 1941, komt een artikel van Mrs. J. B. 't welke een antwoord is op mijn eerste artikel over "What is Wrong" van 15 November, 1940. Had de zuster mijn tweede artikel van 15 December, 1940 gelezen, dan geloof ik dat sommige uitdrukkingen van de zuster wel in de pen waren gebleven.

De opzet van geheel mijn schrijven had allerm minst ten doel om de inhoud van de Standard Bearer te becritiseeren, doch alleen om wegen en middelen aan te wijzen waardoor de Standard Bearer meer lezers zou kunnen krijgen. Waarom zou ik het anders jammer vinden dat hij niet meer gelezen wordt?

2. Volgens mijne meening is één blad in onze kleine kerkengroep voorloopig nog voldoende de reden heb ik in de vorige artikelen aangegeven. En dan niet omdat ik achter de waarheid zit, maar voor de waarheid.

3. Er is wel tijd voor onderzoek, plenty, daar ben ik het goed met u eens doch ontbreekt niet veelal de tijd voor studie? Krijgt men niet dikwels als antwoord op de vraag "Leest ge wel"? "Ik heb zoo weinig tijd".

4. De zuster is bang dat de Standard Bearer zooals hij nu is zijn tijd heeft uitgediend. U meent dat ik zulks beweert heb.

Ik heb dit geschreven: "Doch waar nu na jaren arbeids, die dingen, de beginselen namelijk onder ons volkomene zekerheid hebben gekreven, en ons blad zijn taak als strijdblad tegen de Chr. Geref. Kerken in vele

opzichten heeft uitgediend, zou ons blad nu niet meer lezers trekken als het zich ging toeleggen op de behoeften van het jongere geslacht, en zich meer als een kerkblad ging aandienen?"

Volgens mijne meening was het wel eens te veel eer voor Ds. Zwier, als Ds. Hoeksema hem op al zijn "gepeuzel" van antwoord diende. Door die antwoorden voorzag Ds. Hoeksema, Ds. Zwier van materiaal voor "De Wachter". Spreuken geeft ons daarin wijze lessen.

5. Dat de Standard Bearer een gesloten boek is heb ik nergens beweerd. Wel heb ik geschreven, omdat de Standard Bearer meer een Theologisch tijdschrift is, het daarom voor velen een gesloten boek is. Men heeft menschen die zoo diep in de waarheid zijn ingeleid, dat men er soms over verstelt staat; voor hen is theologie helder en klaar. Doch men heeft ook menschen en die zijn er niet weinig, die wel de waarheid lief hebben, doch op dat gebied heel eenvoudig zijn. Vrome zielen, doch die over diepgaande onderwerpen niet kunnen meespreken. Wat u daar beweerd dat een klein kind het haast wel kan verstaan, zullen we maar in 't midden laten. Doch uw verder betoog ben ik het roerend mee eens, alleen maar theorie en praktijk zijn twee.

6. Ik heb nergens beweerd dat de zaak spoedig opgelost zou zijn als er maar een agent werd aangesteld. Ik heb alleen gevraagd, "Zou het niet van groot belang zijn als we hier een werkzame agent hadden?"

Wanneer in iedere plaats waar de Standard Bearer gelezen wordt een agent werd aangesteld, die het lesgeld geregeld in ontvangst nam, en zoo af en toe de Standard Bearer bij niet lezers aanbeval en een exemplaar achterliet, dan geloof ik wel dat zulks nu heelmaal niet zoo af te keuren was. God is een God van orde en zoolang we hier nog op deze aarde zijn, leven we nog in den weg der middelen, ook op financieel gebied. Laat ons vooral niet ziek worden, want dan zijn we niet meer gereformeerd.

Hoogachtend,
J. R. Vander Wal.
Redlands, Calif.

Rev. H. Hoeksema,
Editor of The Standard Bearer.

Dearly beloved Editor:

Naturally, I read The Standard Bearer. Sometimes I read criticism and sometimes I hear criticism of The Standard Bearer. The main question seems to be whether or not the Standard Bearer should come down to our level or rather to the level of our young people, who, so it is said, cannot be fed with solid food,

but must still be on a milk diet. Sad if true, but it is not true. In fact, it is definitely not true. Our young people are not babies, and older people must not treat them as such. We can safely throw their bottles and nipples away. Many of our young people are high school graduates. Certainly they have been taught to read. Young people are no different than somewhat older people, their fathers and mothers for instance. But it is rather convenient for somewhat older people to excuse and champion the failings of young people because those failings happened to be our own failing. How we hate to admit that.

We are all very well able to read, but we lack interest. If the fathers and mothers do not set themselves to read, certainly they cannot inspire their children to read. We like to take life easy. How we hate to put forth any real effort. Lazy people! Mentally lazy and spiritually lazy. Its much easier to listen to the radio or listen to some idle chatter or take a joy ride. There are lots of things we can do, but to develop ourselves mentally and spiritually; that's quite another thing. However, diligent study and real effort are rewarded even in an earthly sense. Much more the reward of spiritual study and effort.

Must the Standard of the Standard Bearer be brought down to a lower level or must we be brought up to a higher level? Let's stop to think. Let's face the question squarely, and not confuse it. If the standard of the Standard Bearer must be brought lower, how much lower? In twenty years from now will it not necessarily have to be brought down still lower? Do we honestly believe that people will be more interested in a little Sunday School lesson than in solid doctrine? If we are unable or unwilling to read counter arguments, will we ever be able to withstand the subtlety of the enemy? Must we not study our church history most of which was brought about by the controversy? I mean church history from beginning to end. Must we not know something about our forefathers from whom we have our Reformed heritage? And must we not submit to Reformed Theologians in the Netherlands the fact, if fact it is, that just because we were fundamentally Reformed; therefore, we were cast out from the fellowship of the Christian Reformed Churches? Or shall we as milk-fed babes forget about the country of our Reformed fathers and stand on our own feet? Is there any difference or isn't there? If there is, shall we minimize it or proudly proclaim it? Christian Reformed people get awfully excited about our missionary activities, but it doesn't seem to bother them in the least that they cast out from their church fellowship people whom they now believe and always did believe to be fundamentally Reformed. Shall we get down to the bottom of things, or shall we be broad-minded, meaning simple-minded? Can we lower the

level of our Standard Bearer without giving up our Protestant Reformed heritage? Very likely if the Standard Bearer had never been published, we would still be in the Christian Reformed denomination. Read, if you will, an article by Rev. H. Danhof in the Standard Bearer of February 1925 entitled, "Ha! Ha! TOCH THE STANDARD BEARER HE!" Let's face the issue squarely. Do we want to lower the level of the Standard Bearer because of our lack of intelligence or because we want to blot out the lines of demarcation?

But if we don't want to lower the level of the Standard Bearer, we must bring ourselves up to its level. How are we going to do that? By diligent study, of course. Can't we set aside one evening per week as well as Sunday afternoons for the purpose of reading the Standard Bearer? Wouldn't it be pleasant to read certain articles out loud with our family or with the girl friend or the boy friend? Then, if necessary, we can help one another understand. Naturally that takes self-discipline. Incidentally, let me recommend to those who cannot read Dutch that they read the translation of the articles against Rev. Zwier, which have now been printed in book form. In the words of the poet:

"Let us then be up and doing,
With an heart for any fate,
Still achieving, still pursuing,
Learn to labor and to wait."

A. H. DeBorst.

TO YOU IS BORN A SAVIOUR

The days are grim with fear and dread,
Even strong faith may waver,
Yet hear the word the angel said:
"To you is born a Saviour."

Though threat of war draw still more near,
The outlook ever graver,
Men's hearts now failing them for fear,
"To you is born a Saviour."

And though the night grow yet more dark,
God-strengthened hearts grow braver.
They claim the promise. Hark! O, hark!
"To you is born a Saviour."

Great God, unchanging through the years,
Still stand Thy power, Thy favor;
Grant us the faith that sings through fears:
"To us is born a Saviour."

—Selected.

The Levitical Priesthood

In my previous article, I explained the purpose and design of the tabernacle. The purpose was to provide the Holy Ghost with an instrument for signifying, declaring, that the *way*—the meritorial instrument by which believers go into the holiest and by which is to be understood the sacrifice of Christ—was not yet made manifest and that thus the *way* that then had been made manifest—the sacrifice by which Aaron went into the holiest of the first tabernacle—was as far from being the true way, that it was but a shadow, type, symbol; that it was thus not *the* way by which men, by nature sinful and condemnable, could go to God. Through the (typical) sacrifice by blood, so I wrote, the Holy Ghost signified that, God being what He is, righteous and holy, there can be no forgiveness of sin without shedding of blood. Through the high-priest's entering alone the holiest place, He signified that this sacrifice together with all the institutions of the law was but shadow and that thus the true sacrifice and the true priest had still to be made manifest.

So were then the typical things of the law the type, shadow, of the higher things of God's kingdom, and thus differed from those things as type, shadow, differs from the body prefigured. But these things of the law were at once and of necessity similar to these higher things as the shadow is similar to the body. Let us first have regard to the differences. The high priest of the old covenant was a mere human not only, but a sinful human, condemnable and ill-deserving in the sight of God and his brethren. Therefore, before he could be allowed to commence performing the sacred duties of his office, a sacrifice had to be offered for him and he sprinkled with its blood, his body had to be washed with water and be clothed in the garments of holiness. But even then he was not truly righteousness and holy; for guilt could not be taken away by bulls and goats; and true holiness is moral purity. It is thus not the glory of a material robe. Look now to Christ, the true high priest of our profession. He is man but also God. As man, he knew no sin. His holiness was innate. For He was born of a virgin, upon whom the Holy Spirit had come and who, during all the time of her pregnancy as virgin, was overshadowed by the power of the Holy Ghost. Therefore also "that holy thing" which was born of her was "called the Son of God. And such a high priest became us, one who, while partaking of the flesh and blood of His brethren, was holy, harmless, undefiled, separate from sinners, and who, on this account "need not daily, as those high priests, to offer up sacrifice first for His own sins. . . ." The sacrifice which He offered was solely for the sins of His people. And His sacrifice was His very own Self, so that here again such differences appear as be-

token the typical things of the Old Covenant to have been but a shadow and not the exact image of the higher things of the heavenly kingdom. For under the Levitical priesthood the high priest (and also the common priest) was one and his sacrifice another. But now that the perfect things of God's kingdom have come, also this imperfection was done away with. Christ put away sin by the sacrifice of Himself. He, the true high priest, is at once the Lamb—the Lamb of God that bore away the sins of many. And here another difference appears. Under the Levitical priesthood, too, sins were borne away by the animal sacrifice and the people redeemed—but redeemed only from the obligation to suffer instantaneously the penalty of physical death, so that their life and inheritance for a little while longer should be continued in the land of Canaan. Thus these sacrifices, as has already been explained, were able to free the sinner only from temporal punishment and give him *outward* peace in his possessions in God's country—the land of Canaan. It means that under the priesthood of the Old Covenant sin was not truly put away. And the token of this was the *repetition* of the sacrifices by blood, the entering of the high priest into the holy place every year *with blood of others*. But Christ offered *Himself* not often but once; and so, appearing in the end of the world, He *put away* sin by the sacrifice of Himself. He finished transgressions and brought in the everlasting righteousness. He redeemed His people from the penalty of everlasting death and thus freed them and this permanently from the penalty of physical death as well, so that, as having reaped with Him the reward of righteousness, they should have true peace and glory in their everlasting possessions on the new earth—God's heavenly country.

And so, having obtained eternal redemption, Christ entered not "into the holy places made with hands" but into heaven itself, now to appear in the presence of God for us" (Heb. 9:24). Into heaven itself He entered. The sacred writer plainly detects a difference between *heaven* into which Christ entered and the holiest place of the first tabernacle entered into by those other high priests. The former, though made after the pattern revealed to Moses in the mount, was built by the hands of men. It was thus, together with the things which it contained—the ark—of the covenant, the holy incense, the shewbread, and the golden lamps—a thing earthy and as such "the figure (figures)" of the true. Having entered into it, the high priest stood before the face of God, by which is to be understood the agents and the instruments of the revelation of His glories. Thus under the priesthood of the Old Covenant the face of God was the typical things of the law. But his *true* face is the glorified Christ and His body, the church. Of these, only the resemblances, the types, were found in the holies of the

first tabernacle, so that the high priest, having entered these places, stood not before the true face of God but only before an earthy resemblance of it. The place of abode of the true face of God—Christ and His body—is "heaven itself", some eminent place, sometimes called "the third heaven", and "the heaven of heavens". It is the place of the residence of the true presence, majesty and glory of God, and of His true throne; where all His saints enjoy Him, and all His holy angels minister to Him. It is this place—the *true* holiest, sanctuary of God—into which Christ by His own flesh and blood entered. And here He ever liveth. As to those other high priests, they were many priests, because they were not suffered to continue by reason of death. But Christ continueth ever, and has thus an unchangeable priesthood. "Wherefore He is able also to save them to the uttermost that come unto God by Him, seeing He ever liveth to make intercession for them" (Heb. 7:24, 25).

These were the imperfections that rendered the Levitical priesthood but a defective representation of Christ and His church. But there were at the same time many resemblances. In the Levitical priesthood all the fundamental features of the priesthood of Christ were strikingly visible.

Firstly. The Levitical priest and in particular the high priest was the priest of atonement and in this capacity the mediator of God and man and the one and the only medium of approach to God. But the true Mediator is Christ. He is the way and the truth and the life, so that no one can come to the Father but by Him. He is the true vine and His followers are the branches. Hence in Him must and do they everlastingly remain. For being the true vine, He is the seat and channel of their life. Such was the good pleasure of the Father, namely, that in Him should dwell the fulness bodily.

Further, Aaron's holiness strikingly typified the personal holiness of Christ. Aaron's holiness, however, was but a shadow. The Lord sanctified Aaron through His washing him, through the agency of Moses with water, through His anointing him with the oil of consecration, through His sprinkling of the blood of the sacrifice and of the anointing oil upon Aaron and his garments, through His preparing for him a body free from every physical blemish and deformity and endowed with natural strength, and finally through His clothing him in the garments of glory. In Christ, however, holiness was true, genuine and perfect. It manifested itself in His running the way of God's commands even to the extent of bearing the burden of God's wrath against the sins of mankind. And His obedience was such that it satisfied all the demands of God's law, and His blood was that of the Lamb of God without spot or blemish—blood of infinite virtue. Therefore does His blood purge from

all sin and do all who believe in Him have everlasting life.

Again. The Levitical priesthood had a representative character, which was imaged in the high priest bearing upon his bosom the names of the twelve tribes when he entered into the Holiest place in token of his having their cause and interests before his mind. So, too, is Christ the good shepherd and Saviour of His people. For then He laid down His life and bought with His own blood. And even when they were dead in sins, God quickened them together with Him and raised them up together and made them sit together in heaven in Him, that in the ages to come he might show the exceeding great riches of His grace in His kindness toward them through Him.

Further, Christ's perfect knowledge of the Father, His insight into God's mind and understanding of His will, was prefigured in the Urim and Thummim of the Jewish high priest through which He gave decisions respecting the things of God. Being the word of God, He is the truth and by His Spirit leads His people into all truth, and fills them with all treasures of wisdom and knowledge.

Finally, the anointing of the high priest prefigured the anointing of Christ with the Spirit. By the power of the Spirit was He according to the flesh conceived and born. At His baptism the Spirit descended upon Him in the form of a dove. In the Spirit were all His works wrought; and by the Spirit He offered Himself to God without spot or blemish. To Him the Father had given the Spirit not without measure. And His Spirit He poured out upon His church.

The members of the Levitical priesthood were priests only. The kings of Israel were not selected from their number. Hence the Jewish priesthood did not prefigure the true character of the Eternal priesthood of Christ and His people. Christ is priest and king—and prophet. And His people He made unto God kings and priests. Hence, to supply the feature that was lacking in the existing type, the Spirit of Prophecy in directing the minds of the church to the coming Messiah, began to make promise of Him as "a priest after the order of Melchizedek", thus as one in whose person the priestly and kingly functions should be united. For Melchizedek was priest of the most high God and he was king of righteousness and of peace.

G. M. O.

NOTICE

Please look at your expiration date! If you are in arrears send your money-order to R. Schaafsma, 1101 Hazen St., S. E., Grand Rapids, Mich.

The Book Of Jonah

The word of the Lord came to Jonah to the effect that he should cry against Nineveh in that its wickedness had come up before the Lord. Jonah proves unwilling. He went down to Joppa, where he found a ship bound for Tarshish. He pays his fare and boards the ship with a view to fleeing from the presence of the Lord. Chap. 1:1-3.

Jonah's guilt is discovered. The Lord stirs up the sea by a great wind. The ship threatens to flounder. The sailors, struck with terror, cry every man unto his god. They cast forth the wares to lighten the ship. During the progress of the storm, Jonah is fast asleep in the hold of the ship. He is aroused by the shipmaster who upbraids him for his apparent indifference to their plight, and urges him to call upon his God also that they might not perish. The storm continued to rage with increased fury so that finally the seamen resolve to cast lots in order to discover him for whose sake the evil overtook them. The lot fell upon Jonah. They therefore turn to him and inquire after his occupation, the place whence he came, his country and his people. Jonah tells them the full truth. He is a Hebrew and fears the Lord, the God of heaven Who made the sea and the dry land. His reply has the effect of intensifying their fears. They ask him why he fled from the presence of the Lord. Chap. 1:4-10.

Jonah's punishment.

They ask him what is to be done to him that the storm might subside. He urges them to cast him forth into the sea and adds that this done, the sea would be calm. He is assured in his heart that the great tempest is upon them for his sake. The seamen are reluctant to do as Jonah suggested and make every effort to bring the ship to land. But their attempt ends in failure. So after petitioning the Lord not to let them perish for Jonah's sake and not to lay upon them innocent blood and confessing that the Lord has done as He pleased, they cast Jonah into the sea. The immediate abating of the storm filled the seamen with such fear and wonder that they sacrificed unto the Lord and made vows. Chap. 1:11-16.

Jonah's wonderful deliverance.

Jonah preserved in the fishes belly, reaches dry land. The Lord prepared a great fish that swallowed him up. Three days and three nights, he was in the belly of the fish. He prayed unto the Lord out of his grave.

The Lord spoke unto the fish and it threw him out on the dry land. Chap. 1:17 to 2:10.

Jonah's preaching and Nineveh's repentance. 3:1-10.

Jonah's second commission and preaching. The Word of the Lord again comes unto him. He is again commanded to go unto Nineveh and to preach what

he is bidden. Jonah obeys. Entering into the city after a days journey, he cried against the city. The burden of his preaching was, that after forty days Nineveh would be overthrown. Chap. 3:1-4.

The repentance of the Ninevites.

The people of Nineveh believed God, proclaimed a fast and repented in sackcloth from the greatest of them to the least. Even the king left his throne, laid aside his royal apparel and likewise humbled himself in sackcloth and ashes. He even placed all his subjects including the animals under the necessity of fasting and every man under the necessity of putting on sackcloth and crying mightily unto God and of forsaking his evil way and the violence of his hands; in the hope that God would turn and repent and turn away from his fierce anger that they perish not. Chap. 3:5-9.

The withholding of the judgment.

God saw their works and repented from the evil that He said He would do unto them and He did it not. Chap. 3:10.

Jonah's complaint and rebuke. Chap. 4:1-11.

The Lord's doing displeased Jonah exceedingly and he was very angry. He prayed to the Lord and in his prayer reminded the Lord of his saying while yet in Tarshish to the effect that the Lord was a gracious God and merciful, slow to anger and of great kindness. Therefore let the Lord take his life from him for it is better to die than to live. Chap. 4:1-3.

Jehovah's remonstrance.

The Lord asked Jonah if his anger was justifiable. Jonah does not reply but left the city and at a safe distance from the city makes him a booth for shade. Sitting under it he waits to see what will become of the city. Chap. 4:4, 5.

The Lord rebukes Jonah and justifies His mercy.

The Lord prepared a gourd and made it come up over Jonah for shade and to deliver him from his grief. Jonah was exceedingly glad over the gourd. Then God prepared a worm that smote the gourd the next day that it died. He then sent a strong East wind over Jonah and made the sun to beat upon his head with a result that he fainted and again wished himself dead. The Lord again speaks to him asking him whether his anger, occasioned by the death of the gourd, could be justified. Jonah said that it could be. Then follows the rebuke of the Lord. Jonah had pity on the gourd with whose appearance he had had nothing to do. Should God therefore not spare Nineveh that great city with 120,000 persons, that could not discern between their right and left hand and also much cattle?

Of the personal life of Jonah nothing is known except what is recorded in the book bearing his name.

As to the book of Jonah, in some respects the book is unlike any other book in the entire Old Testament.

This accounts for it that the most widely diverging views have been held concerning it. The various interpretations of the book may be divided into two classes: (1) The interpretations that consider the purpose of the book to be primarily *didactic*, without intending to record actual history. (2) The interpretation that views it as true history of actual events. The latter view is certainly the correct one. In the words of Keil: "Its contents are neither pure fiction, allegory, nor myth; nor yet a prophetic legend, wrought up poetically with a moral and diabolic aim, embellished into a modern story, and mingled with mythical elements; but with all its miracles it is to be taken as a true history of deep prophetic-symbolic and typical significance". In support of this position he calls attention to the following:

Traditions handed down both among Jews and among Christians agree on interpreting the book historically.

The many historical and geographical statements in the book are of a genuine historical character. For example, the mission of Jonah is in perfect keeping with the historical relations of his time; the description of the greatness of Nineveh (3:3) is in harmony with the statements of the classical writers; its deep moral corruption is testified to by Nah. 3:1, Zeph. 2:13ff.

The fundamental thought of the book, that Jehovah would show mercy even to the heathen if they repented (3:10; 4:10), excludes every thing fictitious.

The psychologically truthful delineation of the personality of the prophet, of the mariners, and of the Ninevites favors an historical interpretation.

The position of the book among the prophetic writings points in the same direction. "Had the collector of the Canon not believed in the historical truth of this fact, had he beheld only religious truths in the garb of an allegory or fable in this book, why did he place it not among the Hagiographs?"

The historical character of the book is raised above all doubts by the utterances of the Lord in Matt. 12:39ff; 16:4; Luke 11: 29-32, which at the same time throw light upon the prophetic-typical character of the prophetic mission.

The origin, contents, and tendency of the book become incomprehensible as soon as we reject the historical character of the narrative.

The objections raised by the opponents of the historical view rest partly on misunderstanding, unfounded assumptions, untenable assertions, and denial of the miracle. So far Keil.

There is absolutely nothing in the whole book that suggests that it is in its entirety or in part an allegory. Yet very few, if any, modern interpreters hold the historical view.

The Correct Interpretation of Jonah, the Prophet.

First let us emphasize that Jonah was a child of God, and a true prophet. This is denied by some. The proof of his genuineness as a prophet, and saint, is the prayer he uttered while in the belly of the fish. Observe this one utterance: "They that observe lying vanities forsake their own mercy". "But I will sacrifice unto Thee with a voice of thanksgiving; I will pay that I have vowed. Salvation is of the Lord."

Some delineate upon Jonah, and his behaviour in a way that sets him off as a person with a mentality and temper positively inconsistent with grace. Their reasoning in substance runs as follows: Jonah, loving his people and hating the Gentile world for no good reason whatever, desired salvation for his people only. His great bitterness finds its explanation in the circumstance that he was ordered to preach repentance to the Gentiles; begrudging the Gentiles salvation, he was angry.

This reasoning will not do. How impossible it is, will appear if we carry it through to the end. Doing so we get this: Jonah feared that his preaching might take effect and that as a result at least some of the Ninevites might turn to the Lord and be saved. But he does not want them saved. Does he not soliloquize when still in Damascus, as follows: "I know that the Lord is a gracious God, slow to anger. . . ." So, begrudging the Gentiles the very life and light of heaven, he was vexed unto death at hearing that he must preach repentance to the Ninevites. Such will have to be our appraisal of Jonah and his vexation, if we adopt the above view, the view, namely, that he was a narrow-minded Jew who wanted to see the Jews only saved. But if such was the temper of Jonah, he was neither a child of God, nor a true prophet, but a child of darkness. Yet it is certain that he was a true saint; hence this view must be relinquished. For consider that every true prophet of Scripture gloried in the prediction of the salvation of the elect Gentile world; and their joy sprang from their love for Jehovah. Loving Him, they wanted to see all men praise Him. The above view therefore shall have to be relinquished if it is to be maintained that Jonah was a true prophet with a prophet's heart. The truth about Jonah is this: True, he was vexed on receiving the command to preach repentance to the Gentiles. What may be the circumstance in which his displeasure finds its proper explanation? The following: Consider that though the salvation of the Gentiles had been predicted, the fact is that as yet this promise had not begun to be fulfilled. During the entire Old Testament Dispensation, the nations surrounding Canaan assumed a hostile attitude toward the people of God, Israel. Throughout those ages these combined to destroy the very remembrance of Israel from the face of the earth. It was not until the Gospel period that the prediction in question went into fulfillment. So then the Gentile

world as Jonah knew it was comprised of a race of men hating God and perpetually engaged in a persecuting His people.

Now Jonah was a lover of God and of His people and thus a true hater of the enemies of Jehovah, a hater therefore of the heathen. And this hatred was not of a kind that begrudged the heathen salvation. It was a holy indignation aroused by the consideration of Gentile hordes assailing the Holy City and thus striking at God. This hatred therefore was the nether side of true love of Jehovah. This alone however, is not sufficient as an explanation of Jonah's displeasure. Another factor enters in here. Consider once more Jonah's soliloque, "For I knew that thou art a gracious God". What did Jonah mean? Was he an exponent of the doctrine of Common Grace, the doctrine, namely, that God is merciful even to the reprobate wicked? Did he mean that God would take pity upon the reprobate population of Nineveh and thus spare the city? This, of course, cannot be the meaning of the prophet's speech. Does the prophet then perhaps mean that God will be gracious unto those of the Ninevites who will actually turn to him and that knowing this he is angry in that he desires salvation for the Jews only? This cannot be.

What Jonah actually meant was this: Lord, I know that Thou lovest the righteous, that Thou lovest therefore also the Ninevites who will take my preaching to heart, turn to Thee, and thus show themselves up as righteous. I know Lord (Jonah certainly was acquainted with the conversation between God and Abraham respecting Sodom) that Thou lovest Thy people so much that for a few righteous Thou wilt spare and thus prolong the career of an entire wicked and reprobated commonwealth for the sake of Thy children. Therefore O Lord, if I preach repentance to Nineveh, some will repent and the result will be that thou wilt spare the wicked city for the sake of the righteous, and the thought of this grieves my soul: not that I would see the righteous perish, but it grieves my soul to think that the wicked will be spared. For, think therefore, what the wicked do to thine inheritance. O Lord, destroy not the righteous, save them, but be resolved to destroy the wicked. I have preached repentance to the city. Some have repented and the entire people will be saved. O Lord, the thought is unbearable. Thou art sparing the wicked? let me not think of the consequences. The thought is so painful to me that I prefer to die.

Herewith, we feel convinced, we have given a correct explanation of Jonah's vexation of spirit. Because of his love of God and His people, he prayed for the destruction of God's enemies. He was therefore a deeply religious man. His stand was fundamentally correct. Yet Jonah sinned. But wherein did his sin consist? Herein, that he refused to follow th Lord

blindly and leave the consequences to Him. He sinned in that he acted upon the impulses of his own fears, and thus exhibited a weak faith in the power of Jehovah to cause all things to work together for good for His people. At this juncture, he could not believe that somehow in a way he perhaps understood not the issues of his labor would be a blessing to God's people. In a word, his sin consists in this, that he did not blindly obey the Lord.

The Main Purpose of the Book.

There is first of all a lesson in these events for the church of the Old Dispensation, namely, this, that the Lord will certainly realize His word to the effect that the Gentile world will eventually turn to Him (i.e. its elect nucleus). The thought must not take root in the heart of God's people that there is no salvation for the Gentiles, because they are not Jews. That this thought had laid hold on the people of God is evident from the reaction of the apostle Peter in the vision.

The Canonical Significance of the Book.

It is from beginning to end a type. Therefore Jesus held up this history before the eyes of the Jews as a sign or type.

Let us trace the typical elements of the Book: 1. The storm overtakes Jonah, so the billows of God's wrath went over Christ. 2. Jonah was cast into the sea and spent three days in the belly of the fish. So Christ died and spent three days in the heart of the earth. 3. Jonah was vomited out by the fish. He was resurrected therefore; so Christ arose from the grave. 4. The resurrected Jonah preached repentance to the Gentiles, with a result that they turn unto the Lord. The resurrected and glorified Christ preached through His apostles and servants through the ages repentance to the Gentiles with a result that the Gentiles turn unto the Lord.

G. M. O.

The Cure of the Blind Beggar

Within the court of the temple, in the presence of the Pharisees and their satellites, Jesus had said, "I am the light of the world; he that followeth Me shall not walk in darkness, but shall have the light of life." The saying, resented as egotistical and arrogant, led on to that dispute which ended in their taking up stones to cast at Him, and in His hiding Himself in some mysterious way and passing out of the temple, "going through the midst of them." At one of the temple gates, or by the roadside without, "as Jesus passed by He saw a man which was blind from his birth,"—a well known city beggar, whom Jesus and His disciples may have often passed in their way up to the temple. Now at the very time when we might have imagined Him

more than ordinarily desirous to proceed in haste, in order to put Himself beyond the reach of the exasperated men out of whose hands He had just escaped. Jesus stops to look compassionately upon this man. He sees in him a fit subject for a work being done, which in the lower sphere of man's physical nature shall illustrate the truth which He had in vain been proclaiming in the treasury, that He was the light of the world. As He stops, His disciples gather round Him and fix their eyes also upon the man whose case has arrested their Master's footsteps, and seems to have absorbed His thoughts. But their thoughts are not His. They look, to think only of the rarity and severity of the affliction under which the man is laboring—to regard it as a judgment of God, whereby some great sin was punished—the man's own, it would be natural to suppose it should be; but then, the judgment had come before any sin had been committed by him—he had been blind from his birth. Could it be that the punishment had preceded the offence; or was this a case in which the sins of the parents had been visited on the child? "Master", they say to Jesus in their perplexity, "who did sin, this man or his parents, that he was born blind?" The one thing that they had no doubt about,—and in having no such doubt, were only sharing in the sentiment of all the most devout of their fellow-countrymen,—was that some original sin had been committed, upon which the signal mark of God's displeasure had been stamped. It was not as to the existence somewhere of some exceeding fault that they were in the least uncertain. Their only doubt was where to lay it. It was the false and deep conviction that lay beneath their question that Jesus desired to expose and correct when He so promptly and decisively replied, "Neither hath this man sinned nor his parents", neither the one nor the other has sinned so peculiarly that this particular visitation of blindness from birth has been visited on the transgression. Not that Jesus meant to disconnect altogether man's suffering from man's sins. Had He meant to do so, He would not have said to the paralytic whom He cured at the pool of Bethesda, "Go thy way, sin no more, lest a worse thing come upon thee"; but that He wanted by vigorous stroke, to lay the ax at the root of a prevalent superstitious feeling which led to erroneous and presumptuous readings of God's providence, connecting particular sufferings with particular sins, and arguing from the relative severity of the one to the relative magnitude of the other.

Nor was this the only instance in which our Saviour dealt in the same manner with the same popular error. But a few weeks from the time in which He spake in this way to His disciples, Jesus was in Perea. There had been a riot in Jerusalem—some petty premature outburst of that insurrectionary spirit which

was rife throughout Judea. Pilate had let loose his soldiers on the mob. Some Galileans who had taken part in the riot, or were supposed to have done so—for the Galileans were always in the front rank of any movement of the kind—were slain—slain even while engaged in the act of sacrificing, their blood mingled with their sacrifices; an incident so fitted to strike the public eye, to arouse the public indignation, that the news of it traveled rapidly through the country. It reached the place where Christ was teaching. Some of His hearers, struck perhaps by something He had said about the signs of the times and the judgments that were impending, took occasion publicly to tell Him of it. Perhaps they hoped that the recital would draw out from Him some burning expressions of indignation, pointed against the foreign yoke under which the country was groaning; the deed done by the Roman governor had been so gross an outrage upon the national religion, upon the sacredness of the holy temple. If the tellers of the tale cherished any such expectation they were disappointed. As upon all like occasions, when any purely political question was brought before Him, Christ evaded it. He never once touched or alluded to that aspect of the story. But there was another side to it upon which He perceived that the thoughts of not a few of His hearers were fastened. It was a terrible fate that these slaughtered Galileans had met—not only death by the Roman sword—but death within the courts of the temple—death upon the very steps of the altar. There could be but one opinion as to the deed of their murderers—those rough Gentile soldiers of Pilate. But the murdered, upon whom such a dreadful doom had fallen, what was to be thought of them? Christ's all-seeing eye perceived that already in the breasts of many of those around him, the leaven of that censorious, uncharitable, superstitious spirit was working, which taught them to attach all extraordinary calamities to extraordinary crimes. "Suppose ye", said Jesus, "that these Galileans were sinners above all Galileans because they suffered such things? I tell you nay." To give His question and His answer a still broader aspect—to take out of them all that was peculiarly Galilean—He quotes another striking and well-known occurrence that had recently happened near Jerusalem—a calamity not inflicted by the hand of men. "Or those eighteen" He adds, "upon whom the tower in Siloam fell, think ye that they were sinners above all men that dwelt in Jerusalem? I tell you nay." He does not deny that either the slaughtered Galileans or the crushed Jerusalemites were sinners. He does not say that they did not deserve their doom. He does not repudiate or run counter to that strong instinct of the human conscience which in all ages has taught it to trace suffering to sin. What He does repudiate and condemn is the application of that principle to specific

instances by those who know so little as we do of the Divine purposes and aims in the separate events in life—making the temporal infliction the measure of the guilt from which it is supposed to spring. It is not a wrong thing for the man himself whom some sudden or peculiarly severe calamity overtakes, to search and try himself before his Maker, to see whether there has not been some secret sin as yet unrepented and unforsaken, which may have had a part in bringing the calamity upon him. It was not a wrong thing in Joseph's brethren, in the hour of their great distress in Egypt, to remember their former conduct, and to say, "We are verily guilty concerning our brother, therefore is this distress come upon us." It was not a wrong thing for the king of Besek, when they cruelly mutilated him, cutting off his thumbs and great toes, to say, "Threescore and ten kings having their thumbs and great toes cut off gathered their meat under my table. As I have done, so God hath requitted me." But it was a wrong thing in the inhabitants of Melita, when they saw the viper fasten on Paul's hand, to think and say, that, "no doubt this man is a murderer, whom though he hath escaped the sea, yet vengeance suffereth not to live". It was a wrong thing in the widow of Zarephath, when her son fell sick, to say to Elijah, "What have I to do with thee, O man of God? Art thou come to call my sins to remembrance, and to slay my son?" It was a wrong thing for the friends of Job to deal with their afflicted brother as if his abounding misfortunes were so many proofs of a life abounding in iniquity. It is a very wrong thing in any of us to presume to interpret any single dealing of God with others particularly of a dark and adverse kind, for all such dispensations of His providence have a double character. They may be retributive, or they may be simply disciplinary, corrective, protective, purifying. They may come in anger, or they may be sent in love. And while as to ourselves it may be proper that we should view them as bearing messages of warning, we are not at liberty as to others to attribute to them any other character than that of being the chastenings of a wise and loving Father.

G. M. O.

— NOTICE —

Classis West of the Protestant Reformed Churches meets Wednesday, March 5, 1941, at 9:00 A.M., at Sioux Center, Iowa.

Will all those who desire lodging during their stay for Classis kindly get in contact with the undersigned.

M. GRITTERS, S. C.